

serxwebûnî
ARMANC
azadi
demograsî

ARMANC

SAL :2 HEJMAR :22 ADAR 1981

FAŞİST UYGULAMALAR

HALKIMIZI

YILDIRAMAZ

"Cuntanın bu saldırıları bireysel çıkışlarla değil, ancak toplumsal halk muhalefetiyle önlenabilir."

Askeri cuntanın 12 Eylül faşist darbesinin üzerinden 6 ay yaklaşan bir süre geçti. Cuntanın iktidara el koyuşundan bugüne kadar hiç ağzından düşürmediği ve sürekli propagandasını yaptığı bir şey var "anarşi ve terör". "Anarşi ve terörü" önleme adı altında bütün ilerici, devrimci sendikalar, demokratik kitle örgütleri tek tek kapatıldı, yöneticileri zindanlara dolduruldu. Gündüzün ortasında, her kesin gözü önünde "dur ihtarına uymadı" diye insan kurşuna dizildi. Evinde sol bir dergi ya da kitap bulduran kişiler aileleriyle birlikte günlerce gözaltına alındı, işkence -lerden geçirildi. Kürdistan' da devrimci hareketin gelişkin ve halkın sömürgeci güçlere karşı politize olduğu bölgelerde sık sık askeri tatbikatlar düzenlendi. Kürt Halkına göz dağı vermek istendi. Devletin baskı ve terörü öyle bir noktaya vardık ki halk kitle halinde göç etmek zorunda kaldı. Köy meydanlarında insanlara toplu işkenceler yapıldı. Ortadan kaldırılan demokratik haklar, yapılan işkenceler, işlenen cinayetler hepsi "anarşi ve terör"ü önlemek için imiş(!) Ve cuntanın liderleri zaman zaman TV'ye çıkıp halka "bakın nasıl da terörün, anarşinin kökünü kazdık" gibisinden konuşmalar yaptılar. Cuntacı generallerin bu demecilerine dalkavuk ve gerici gazeteler büyük övgüler dizdiler. Ortadan kaldırılan demokratik haklara, işlenen cinayetlere hep birlikte alkış tuttular.

Aslında köküne inilmek istenilen "terör" odakları değil, işçi sınıfının emekçi halk kitlelerinin ekonomik ve demokratik örgütleridir. Emekçi halkın yaşamının kendisidir. 12 Eylül den bugüne kadar cuntanın uygulamalarına şöyle bir göz atığımızda durum açıklığıyla görülür.

Birincisi, Cunta iktidara gelmez işçi sınıfının ilerici sendikal örgütü olan DİSK'i kapattı, bir çok yöneticisini tutukladı. İlerici öğretmen, memurların mesleki örgütleri olan TÖB-DER, TÜM-DER gibi kuruluşları, sosyalist partileri kapatıldı. Yöneticileri ağır kovuşturmalara tabi tutuldu. İşçi sınıfının grev yapma hakkı elinden alındı. Tüm ilerici devrimci yayın organları yasaklandı, yazarları zindanlara atıldı. Faşist olmayan, cuntanın anti-de-

mokratik uygulamalarına karşı çıkan 50.000 yakın işçi, emekçi, aydın insan tutuklandı. İnsanlık dışı işkencelere tabi tutuldu.

TERÖRÜ KİMLER YARATIYORDU?

12 Eylül faşist darbesinden önce terörü, kitle katliamlarını, siyasi cinayetleri KONTER-GERİLLA, MİT ve faşist güçler işbirliği halinde gerçekleştiriyorlardı. Es tirilen terör, işlenen sayısız cinayet elbetteki amaçsız değildi. Amaç Türkiye'yi bugünkü ortama getirmekti. Ne yazık ki bu amaca varıldı. Dün hedef tahtası seçilen güçler-faşist olmayan tüm emekçi sınıf ve tabakalar-bugünde hedef tahtası durumundadırlar. Yanlız tek farkla, saldırının biçimi ve tetiği çeken eller değişmiştir. Dün ilerici-devrimci, işçiler, sendikacılar, öğretmenler, memurlar, bilim adamları, öğrenciler hergün faşist saldırı örgütleri tarafından pusuya düşürülüp alçakça katlediliyordu. Bugün bu görevi bizzat devlet üstlenmiştir. Hem de bu işkence ve cinayetler bugün sadece devrimcilere, sosyalistlere karşı değil, tüm emekçi halk kitlelerine de yapılmaktadır.

Buna karşın şu ana kadar yüzlerce cinayet işlemiş faşist katillere ve onları yönlendiren siyasi örgütlerine dokunulmamıştır. 12 Eylül'den şu ana kadar, güvenlik kuvvetleri tarafından öldürülen tek bir faşist olmamıştır. Örneğin cuntanın iktidara el koymasından, yani 12 Eylül 1980 tarihinden 22 Aralık 1980 tarihine kadar verilen resmi rakamlara göre, siyasi cinayetler de ölenlerin sayısı 200'e yakındır. Tabii bu rakam cuntanın resmi açıklamalarına dayanılarak basında çıkan rakamlardır. Gerçek sayı bunun çok üstündedir. Mesela bugüne kadar cuntanın işkencehanelerinde işkence ile öldürülen 8 kişi, verilen bu rakamın dışında tutulmuştur. 22 Aralık-8 şubat tarihleri arasında ölenlerin listesine baktığımızda, görüyoruz ki siyasi cinayetler durmamış, aksine devam etmiştir. Cuntanın övümleri ise yalandan öte bir şey değildir. Fakat 1980 yılına göre bir azalma olmuştur. Bunun nedeni de şu; 1980 yılında ölenlerin hepsi soldan ve emekçi halktan değildi, soldan da ölenler oluyordu. Ama 12 Eylül sonrası verdiğimiz rakamlarda tek bir faşist yoktur. Sadece bun-

lar içinde tek tek güvenlik görevlisi vardır. Faşist güçlerden ölen olmadığı gibi, onlara yönelik ciddi bir tutuklama da olmamıştır. İlk günler de tutuklanan MİSK yöneticilerinin hepsi daha sonra serbest bırakıldı. MHP'nin de önde gelenlerinin bir çoğu serbest bırakıldı. Ancak şu anda bir kaç tanesi göstermelik olarak gözaltında tutulmaktadır. Gelişmeler öyle gösteriyorki onların da serbest bırakılması pek uzak değil.

Denilebilir ki saldırgan güçleri, yani tetiği çeken güçler niye değişti? Faşist güçler niye eskisi gibi saldırmıyor, cinayetler işlemiyorlar? Bunun nedeni açıktır: Başta da değindiğimiz gibi, Türkiye'de faşist hareketin bu saldırılarda güttüğü bir amaç vardı. Bu amaçlarına ulaşmak için hergün toplu katliamları düzenliyor, siyasi cinayetler işliyorlardı. İşte bugün o ortam yaratılmıştır. Dolayısıyla Kurtlar inine çekilmişlerdir. Fakat yeni kurtlar ortaya salınmıştır. Bu da Faşist cuntanın "güvenlik kuvvetleri(!)"dır. Nitekim faşist hareketin ideoloğunu yapan Tercüman yazarları, faşist militanlarına çağrıda bulunarak, artık eyleme geçmeyin, devletin gerçek sahipleri iktidara el koymuşlardır Sizin yaptığınız ve yapmak istediğiniz, şu anda işbaşında bulunan yönetim en mükemmel biçimde yapıyor.

Demek oluyorki, Cuntanın söylediklerinin aksine siyasi cinayetler durmuş değil. Sadece cunta faşistlerin öldürülmesini engellemiş, onları istepneye almıştır.

Sonuç olarak cuntanın amacı, terör odaklarının üstüne gitmek değil, tersine emekçi sınıf ve tabakaların, demokratik ve siyasi özgürlüklerini ellerinden almak. Bu alanda çok mesafe katetmiştir. Şu anda Türkiye de insan hak ve özgürlüklerinin var olduğunu söyleyebilmek için insanın zır deli olması gerekir. İleriki günlerde, cuntanın tüm halk kitlelerine, "anarşi ve terörü önleme" adı altında daha büyük saldırılarda bulunacağı gün gibi ortadadır.

Cuntanın bu saldırıları bireysel çıkışlarla değil, ancak toplumsal halk muhalefetiyle önlenebilir.

QASIMLU: LI SER ÇIYA ŞIKANDINA GELE KURD ZOR ZOR E.

Geli xwendevanên hêja!
Sekreterê parti demoqrati Kurdis-
tan a Îran dr.A.QASIMLO, roja 24ê
Sibatê sala 1981 ê li bajarê Sto-
ckholmê bi Kurdên ku nuha li
Swêd dijîn, bi wan re li ser rew-
şa Kurdistana Îranê civinek çê-
kir. Pîr kes di civinê da beşdar
bûn. Em ,vê axaftina dr.A.QASIMLO
li jêr bi kurtbiri pêşkêşî xwen-
devanên xwe dikin.

ARMANC

Tarixa parti Demoqrati Kurdis-
tan a Îran pîr kevn e. Komara Ma-
habat ji me re gelek tecrûbe û
cerbandin hiştiye. Wek tê zanin
Komara Mahabat ji aliyên emperya-
lizm û kevneperestên Îranê ve
hat xistin. Em ji 36 salan 34 sa-
la di bin şertên dîzi (sîrî) de
man.

Di wexta Şah de weki gelên Î-
ranê dîn ,gelê Kurd ji pîr û
pîr qurban da. Bi hezaran pêşmer-
ge yê Kurd di zindanên Şah de
mirin û hatin gulle kirin. Bi tay-
beti wexta Şah de li ser Kurda-
tade û zilmek ne diti hebû. Lê da
wiya date û zilmê tune. Li Îranê
gelê Kurd, bi hemû gelên Îran yê
dîn û zahmetkêşên Îranê re me
Şah xîst. Ji bo vê yekê Şoreşa Î-
ranê, ne malê gurûbeki tenê bû. Ma-
lê hemû gel û zahmetkêşên Îranê
bû. Bo hemû gelan, bo hemû zahmet-
kêş û cotkarên Îranê bû. Prople-
mên sosyal û ekonomik ger bihata
pişaftin, xilas biban. Gelê Kurd
Ezerî, Tirkmen, Belûcî, Ereb heqê
xwe bigirtana. Lewra şoreşa Îranê
a van hemû yan bû.

Çaxa ku şoreşa Îranê bi ser -
ket, balam çend mang (meh) ne çû ,
paş şoreş hîn grûp ev şoreşa Î-
ranê, ya mezin bi navê xwe diyar
kirin. Însiyatifa şoreşê girtin
destê xwe. Xebat dij emperyalizm,
fîrk bû, tenha bû. Bi çend girti -
yan (rehinan) ma. Roj bi roj zilm û
tade, li ser hêzên demokrat, pêşve-
rû zêde bû. Azadi ji navê hate hi-
lanin. Yek rojname tenê derket, ev
rojname ji a reisê cumhur Benî
Sadîr e. Rojnamên din qedexa bûn.
Rewşa aborî û siyahi ya zahmetkê-
şan roj bi roj xirab bû. Enflas -
yon zor zor e. Tevgerên bo azadi-
didin sekînan. Buhayî zêde bû
û dibe. Zor tîşt li Îranê dest na
kevin. Li hember van zordestiyan
wexta ku zahmetkêş dixwazin den-
gê xwe derxin, rewşê protesto bi-
kin, ev çax wan mahkûm dikin. Ji
viya re bersiva dewleta Îranê ha-
zîr e. "vana nokerên Emerîqan'ın,
emperyalizmê û yê Iraqê ne. Aja-
nên komunizmê beynemilal'ın."

Hukûmeta kevneperesta Îranê ê
rişî ser Belûcistanê kir, bê
hejmar Belûcî kuşt. Ser kut kir .
Paşê avêt ser ezerivan. Serokên
wan kuştin. Li Kurdistana ji, dix-
west wer bîkin. Lê li Kurdistana
dîji xwe gelê Kurd ditin. Mîqawe-
met ditin. Li Kurdistana bi ser
ne ketin. Xumeynî sala 1979 de li
hember Kurda cihad vekir. Bi fan-
toman Kurdistana da ber bomban.
Lê dişa ji, bi ser ne ketin. Dawî
gotin "ger otonomi islami be" Me
ji got başe, bila otonomi islami
be. Lê cardin ji qebûl ne kirin.
Armarca wan ev bû ku, Kurd silehê
xwe teslim bîkin. Me got em sile-
hê xwe teslim na kin. Ger em sile-
hê xwe teslim bîkin û teslim bi-
bin, emê ji bînde herin. Lê em tes-
lim na bin, di be ku di vi şerî
da, em bînin şikandin û ji bin da
herin, lê tekoşin, angê şerê gelê
Kurd wê ne qede. Em na bêjin ku
emê bi salekê yan ji bi du sala
bi ser kevin. Di be ku ev şer 10
sal 20 sal dom bike, lê kesê nika
ribe bêje ku gelê Kurd teslim bû
Ji şer tecrûba me pîr e. Li ser
çiya gelê Kurd nayê şikandin. Ev
şerê me wê di diroka Kurdistana
da mina stêrîkekê bîmine.

Nuha ji şer berdeyam e. Pîr mî-
rov hatin kuştin. Me ne xwest ku
em şer bîkin û anuha ji, em na
xwazin şer bîkin, em mecbûrin xwe
li diji êrişên wan biparêzin. Me
ji bo vê yekê bajar valakirin. Lê
iro disa çar bajar di destê me
da ne. Kurdistana hemû di dest
me da ye. 12 hezar pêşmerge di şer
da ne. Zahmetkêş û cotkarên Kurd
hemû di emrê parti de ne û ji
şer e hazirin. Lê em disa şer na
xwazin, heqê xwe dixwazin. Em na
xwazin dewleta Îranê ji hev bike-
ve. Em Îranek federatif dixwazin.
Di kar û barê xwe yê hundirî da
iserbixwe, yê derveyî de ji di na-
va dewleta Îranê de OTONOMÎ dix-
wazin.

Pîratik û politika Parti De-
moqrata Kurdistana Îran, rast dide-
kîfşê. Ji vê politika me ya rast
parti di nav gelê Kurd da roj bi

roj xurt dibe. Nabêna me û ŞEX
İZEDDÎN baş e. Fedaiyan politîqa
xwe guherandin. Li Kurdistana Fe-
daiyan bela bûn. Komela Zehmetkê-
şan ji pîr zihif bûye. Iro li Kur-
distana sedî heştê emîn. Li Kur-
distana qasî 500 km2 cih di des-
tê me da ye. Pênçe (50) km2 em cira-
nê Sowyet'ın. Nuha dewletek ji ha-
zîr nîne ku bi me re alikari bi-
ke. Lê Sowyet û hemû dewletên sos-
yalîst dostê me ne. Ger iro Sowyet
alîkariya me ne ke, ev nê wê mana
ku Sowyet dujmanê me ye. Em Sowyet
hevalê riya dirêj dibinin. Dujmî-
nê me Emerîqa û empervelizma cî-
hanê ye. Li Îranê mucahidê xelk û
ronekbirên Îranê piştgiriya me
dikin. Bi xelkê Filistin re dayin
û sitandinê me zor zor başe.

Radio ya

DENGÊ ARMANC

li Swêd

her hefte

İNÊ
seet 15-15 -16-00

ŞEMİ
seet 1030-11-00

Halen yurtdışında bulunan TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ (TSİP) Genel Başkanı AHMET KAÇMAZ ile bir görüşme yaptık.

Kendisi bizlere Türkiye'nin içinde bulunduğu son durum ve askeri - faşist cunta ile ilgili görüşlerini açıkladı.

Yapılan bu görüşmeyi okuyucularımıza sunuyoruz.

A R M A N C

TSİP GENEL BAŞKANI AHMET KAÇMAZ İLE BİR SÖYLEŞİ

Armanç: Biliyorsunuz 12 Eylül de askeri bir cunta Türkiye'de iktidara el koydu. Cuntanın iktidara geliş nedenlerini bize açıklar mısınız?

A.K. Darbeci generaller "teröre son vermek ve demokrasiyi rayına oturtmak" amacıyla iktidara el koyduklarını söylüyorlar. Bu açık bir aldatmaca çünkü, birincisi, terör sona ermedi, faşist terörün yerini resmi devlet terörü aldı. Bugün Türkiye'de, darbeden bu yana 50000 den fazla kişinin gözaltına alındığını, bazı okulların hapis hane haline getirildiğini, işkencenin, her gözaltına alınana sırf yıldırma ve çökertmek amacıyla yaygın bir şekilde uygulandığını, koyu sansür nedeniyle açık yayında gerçeklerin dile getirilmediğini dünya alem biliyor. İkincisi, Cunta demokrasiyi rayına değil kazağa oturtuyor! son derece çarpıcı bir örnek bu gerçeği gözler önüne sermeğe yeter: Gözaltı süresinin 3 aya çıkartılması! Bir "yönetim" ki, hem "demokrasiyi rayına oturtacağını" iddia eder, hem de gözaltı süresini azımsanmayacak bir ceza süresine çıkartır, onun demokrasiye en ufak bir saygısı olabileceğine kim inanır?

Nitekim cunta'nın bütün yaptıkları demokrasinin ve temel insan haklarının hukuki temellerini tahrip etmekten, ancak orman nizamıyla bağdaşabilecek bir diktatörlüğü "hukukileştirmek" ten başkası değildir.

Açıkça görüldüğü gibi cunta'nın iktidara el koyuş gerekçeleri birer bahaneden öteye geçmemektedir. O halde esas gerekçeleri, yani amaç nedir? Sanırım bu sorunun cevabı 2. ci sorunuzun bir bölümüne de aydınlık getirecektir.

Darbenin birbirini tamamlayan iki gerekçesi vardır. 1.- Tekelci burjuvazinin çıkarlarını kollayıp koruyacak bir "otoriter rejim" in kurulması / 2.- Türkiye'deki iktidarın, ABD'nin Ortadoğu'daki hasepla-

rına ve emellerine kayıtsız, şartsız itaat edecek ölçüde amerikanlaştırılması. İşte Cunta'nın esas amacı, bu birbiriyle yakından ilgili iki hedefin gerçekleştirilmesidir. Ve Cunta'nın bu hedefler doğrultusunda bir hayli "iş başardığı" da ortadadır!

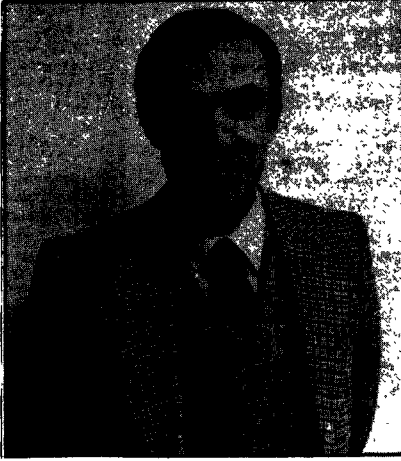
Emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin emelleri ancak bir diktatörlük tarafından uygulamaya konabileceği için 12 Eylül darbesi tezgahlanmıştır. Bugün mevcut uygulama bu gerçeği apaçık ortaya koymaktadır. Kamuoyunun tepkisi nedeniyle has amerikançı Demirel' in bile yapmaya cesaret edemeyeceği şeyler vardı. Şimdi bu "mahzur" ortadan kalkmıştır. Ve ABD ne isterse hemen itaat edecek bir yönetim oluşturulmuştur. Bu gerçeği ABD kaynakları, üstelik sevinçlerini saklamadan kendileri dile getirmektedirler. O ABD ki, kendi hal kına ve "batı"ya şirin gözükmek için, kendi tezgahladığı darbeleri bile sözde kınamaktan geri durmaz. İşte bu ABD 12 Eylül darbesini olumlu karşıladığını açıkça ilan etmiştir. Zaten yıllardır sürünce-medede kalan, "Yunanistan'ın NATO'ya dönüşü" meselesinin, Cunta'nın verdiği tavizlerle bir çırpıda "çözümü" ulaştırılması, generallerin amerikançılığının somut bir denek taşı olmuştur. Oysa işbaşında cunta olmasaydı, Demirel'li bir iktidarla bile ABD bu sonuca bu kadar kolay ulaşamazdı.

ARMANC: Cuntanın gerçek amacı nedir? Bugüne kadarki uygulamalarından ne gibi sonuçlar çıkarabiliriz? Bugüne kadarki uygulamaların, Türkiye ve Kürdistan halkları üzerindeki etkileri nelerdi?

A.K.: Şimdi gelelim cunta'nın, tekelci burjuvazinin emellerini gerçekleştirmek için tezgünlüdüğü konusuna. Cunta'nın 5 ayı aşkın uygulamalarından sonra bugün Türkiye'de bu katı gerçeği kavramayan, işçi, emekçi, aydın, öğrenci kalmamıştır. Emperyalizme bağımlılığı sonucu ekonomiyi çöküş noktasına getiren tekelci burjuvazi, bunali-

mı atlatmak için yıllardır tek çıkış yolu gösteriyordu "Halkın-yani kendisi dışındaki ezici çoğunluğunun sıkması". Bunun da, son derece kısıtlı da olsa mevcut demokratik şartlarda sağlanmayacağı ni iyi biliyordu. Onun için de uzunca bir süredir "otoriter bir rejim", "eli sopalı bir iktidar", "Güney Kore, Filipinler, Brezilya" örneklerini dilinden düşürmez olmuştu. Nitekim işbirlikçi burjuvazinin göbekten bağlı olduğu emperyalist mihrakların, söz gelimi IMF'nin, Friedmann'cı ABD ekolünün Türkiye için önerdikleri, daha önemlisi ekonominin en hayati meselesi haline gelmiş olan "dış kredi" için dayattıkları, kemerlerin sıkılmasından, kısacası Türkiye'de demokrasinin tümüyle askıya alınmasından başkası değildi. İşte Cunta'nın tezgahlanışının bir önemli nedeni de tekelci burjuvazinin açmazına çare bulmaktır. Bu mümkün olabilecektir midir? Bizim bu soruya cevabımız eskiden beri "hayır" olmuştur. Çünkü Türkiye ekonomisinin derdi yapısaldır. Ekonomi, mevcut emperyalizme bağımlı yapıda kalırdıkça, isterse en otoriter rejimler kurulsun bir yere varılması mümkün değildir.

Cunta'nın, halkın büyük çoğunluğu üzerine uyguladığı ağır diktatörlüğün somut sonuçlarını halkın kendisi bizzat yaşayarak görmekte Cunta darbenin hemen ardından işçi sınıfına saldırmış, onun tüm siyasi, ekonomik, demokratik haklarını zorbalıkla gasbetmiştir. Arkasından da en ağır Kürdistan'da olmak üzere tüm ülke saatinde ağır bir terör estirmiştir. Egemen güçler, onların sözcüleri Türkiye'de her zaman iki konunun yaygarasını koparmışlardır. "Beynelmilel komünizm" ve "ölücülük"! Faşist Cunta da bu iki demagoji doğrultusunda boy hedeflerini seçmiş ve ilk başta onlara saldırmıştır. "Beynelmilel komünizm tehlikesi"nden kastedilen sosyalistlerdir, onların toplumsal temelini, mücadele gücünü oluşturan işçi sınıfıdır.

"Bölücülük"ten kastedilen ise , Kürt halkının ulusal demokratik mücadelesidir. Ve burada da boy he defi, bu mücadeleye öncülük eden Türk ve kürt sosyalistleridir, ve bizzat kürt halkının kendisidir . İşte Tekelci burjuvazinin en gözü kara despotizmini temsil eden faşist cunta işçi sınıfına ve kürt halkına yönelttiği barbarca saldırılarla, burjuvazinin geleneksel en büyük iki korkusunu da önüne sermiştir.

Tabii Cunta'nın zulmü bu kadarla kalmamaktadır. İşçi sınıfının ve kürt halkının dışında kalan toplum katmanları da derece derece Cunta'nın ağır baskılarından nasiplerini almaktadırlar. Tek dayanağı bir avuç tekelci burjuva olan cunta, bugün 40 milyonu aşkın insanı karşısına almış durumdadır. Ve milyonların tepkisi uzun olmayan bir süre sonunda kızgınlığına ve nefrete dönüşecektir.

ARMANC: Hem cunta açısından, hem de halklarımız açısından, gelecekle ilgili neler söylemek mümkün?

A.K. Geleceği bizlerin, yani anti faşist güçlerin mücadelesi tayin edecektir. Cunta emperyalizmin, işbirlikçi burjuvazinin çıkarlarını kollamak için tezgahlanmıştır. Ama bu "misyonu" yerine getirmesi imkansızdır. Çünkü Ortadoğuda ABŞ ileri karakolu olmak Türkiye'nin dünyadaki yalnızlığını daha artıracak, onu iyice tecrit edecektir. Öte yandan zorbalıkla emekçi halka kemer sıkıtma politikası -nın da varacağı bir yer yoktur. Bu politika, ekonomide durgunluk, işsizliğin aşırı boyutlar varması , yüksek enflasyon oranlarının müminleşmesi, kısacası emperyalizme bağımlı ekonomi sürecin iflasının noktalanması demektir. 24 Ocak kararlarının uygulanmaya konmasından bu yana geçen bir yıllık sü-

re bu gerçeği kanıtlamıştır. Demek ki cunta'nın, yüklendiği misyon açısından dahi başarı şansı yoktur.

Aslında onun esas misyonu kısaca vadeli ve işçi sınıfının , emekçi halkın terörle sindirilmesini, onların örgütlü mücadele güçlerinin dağıtılıp etkisizleştirilmesi hedeflemektedir. Bunlar sağlanıp da Cunta'ya fazla ihtiyaç kalmadığı andan itibaren generalleri bekleyen akıbet, Kao-Ki'nin -kinden ya da Papadopolos'unkinden farklı olmayacaktır.

Ne ki mesele tek yanlı değildir. Faşist diktatörlüğe karşı mücadele başlamıştır ve her geçen gün güçlenerek devam edecektir. Ve Cuntanın akıbetini belirleyecek esas faktör bu olacaktır. Bu konuyu ele aldığımızda sanırım 4. cü sorunuza da geçmiş olacağız.

ARMANC: Dilerseniz biraz da halklarımızın, siyasal güçlerinin bugünkü durumu ve geleceğiyle ilgili sorunları üzerinde duralım. Türkiye'deki anti-faşist ve demokrasiden yana güçler bugün hangi konumdadırlar? Cuntaya karşı savaşım la ilgili düşünceleriniz nelerdir?

A.K. Darbeden önce, biliyorsunuz, anti-faşist güçlerin örgütlü birliği için çalışmalar yapıyordu ve belirli bir mesafe katedilmişti. Darbeden sonra oluşan "yeni" şartlara intibak döneminde bu gelişmelerde bir duraksama, bir yavaşlama oldu. Ancak bugün herkes askeri Cuntaya karşı sürdürülecek demokrasi mücadelesinde en geniş anti-faşist cephenin yaratılmasının ne kadar hayati öneme sahip olduğunu her zamankinden daha ciddi bir şekilde kavramaktadır. Kıscası artık, birliğin lafını etmenin değil işini yapmanın zamanıdır. Cunta uyguladığı kemserleri sıkıtırma politikasıyla ve devlet terörüyle çok geniş bir halk kitlesini karşısına almıştır. Halk zorlu bir kış geçirmektedir. ve ho murdanmalar hızla yaygınlaşmaktadır.

Bütün mesele halkın tepkisini örgütlü anti-faşist mücadeleye kanalize etmeyi beceribilmektir.

Bu konuda dikkatedilmesi gereken çok önemli iki nokta vardır. Birincisi, anti-faşist cephenin, siyasal güçler başta olmak üzere ül kemizde demokratik hak ve özgürlükleri savunan her kuruluşu, herkesi kapsaması için azami çabanın gösterilmesi. İkincisi, "aman ilişmeyelim, cunta kendiliğinden gitsin" tarzındaki pısrıklık bahnelerine ve demokrasi saflarını bölücü maceracı eğilimlere asla itibar edilmeyip her ikisine karşı tutarlı bir tavır alınmasıdır. Unutmayalım ki bugün baş hedefimiz Cunta'nın devrilmesidir. Ve bu uğurdaki mücadelede, faşizme, onun zulmüne karşı olan tüm toplum güçlerini aynı cephede toplamayı hedeflemeyen politikaların hiç bir başarı şansı olamaz.

ARMANC: Biliyorsunuz Türkiye ve Kürdistanlı bir çok ilerici , yurtsever insan Avrupa'da bulunuyor bunlar da cuntaya karşı pek çok görevle karşı karşıydırlar .

Bu açıdan cuntaya karşı, Avrupa'da nasıl bir savaşım verilebilir? Türkiye ve Kürdistanlı demokrasi güçleri ne gibi görevlerle karşı karşıydırlar?

A.K. Eğer gerçekten cunta'yı devirmek istiyorsak, mücadelenin esas olarak Türkiye'de verilmesi gerektiğini asla aklımızdan çıkarmamamız şarttır. Bizim ve durumu bizimkine benzer olan başkalarının-yurt dışında olmamız ülkede sürdürülen anti-faşist mücadele -nin bir parçası ve aynı zamanda bir gereğidir. Bunun yanı sıra Avrupa'da önemli bir işçi potansiyeli vardır. Bu potansiyel gücü anti faşist mücadeleye seferber etmek de görevlerimiz arasındadır. Bu konuda yapılabilecekleri detaylandırmak, bu röportajı kapsamını aşar. Ama hemen belirteyim ki bu meseleyi ele almanın yolu da yine bir örgütlenmeden, anti-faşist cep hede yer alan güçlerin yurt dışın da bir platform oluşturmalarından geçer. Tabii bu platform esas cepheye bağlı olarak, onunla uyum içinde çalışmalıdır.

Yurt dışındaki bir başka önemli görev ise, dünya barış demokrasi güçlerinin dayanışma, destek ve yardımlarının sağlanmasıdır. Cunta'nın hem amerikancı, hem de faşist olması dünya halklarının gerçekten tepkisini çekmektedir. Buna bir de olağanlaşan işkenceler ve zulüm eklenince tepki daha artmaktadır. Ve bu tepkiler ister istemez hükümetleri etkilemekte, gazete, radyo, TV gibi haberleşme araçlarında dile gelmekte ve demokrasiden yana güçlerin mücadelemize katkıda bulunmaları için çok elverişli şartlar yaratmaktadır . Böylece ortaya çıkan imkanları va kit yitirmesizin değerlendirmek gerekir. Ve bunun da yolu anti-faşist cephenin oluşturulması doğrultusunda elle tutulur, destek olacılara gerçekten güven verici onları teşvik edici adımlar atılmadan geçer.

ARMANC: Son olarak bizim sormadığımız ve sizin söylemek istediğiniz bir şey varmı?

A.K. Bir noktaya kısaca değinmek istiyorum. Avrupa'lıların bir bölü münde önemli bir yanılı var. Cunta'nın kendiliğinden çekilmesini Türkiye'nin demokrasiye dönüşüyle özdeş görüyorlar. Cunta çekilse bile ki üstesinden gelmesi mümkün olmayan meseleye el atıp işkence ve zulme boğazına kadar battıktan sonra bu da okadar ve çabuk olmayacaktır-getireceği rejimin katı bir polis devleti, örtülü bir faşizm olacağını görmemekte idirler . Oysa perşembenin gelişti çoktan belli olmuştur. Anayasayı- adı üzerinde- kanunla değiştirebilecek ölçüde hukuk ve demokrasi nosyonlarından yoksun generallerden demokratlığın zerresini beklemek, gergedana flüt çaldırmak kadar boş bir hayaldir. Bu nokta Avrupa'lılar kadar bizim için de önemlidir. Hedefimizin, Cunta'nın-bildiğini okuduktan sonra- çekilmesi olarak değil, DEVRİLMESİ olarak belirlenmesi bu noktadan kaynaklanmaktadır. Ve bu noktanın önemini Avrupa'lı demokratların da kavrayabilmeleri için çaba göstermemiz şarttır.

EL SALVADOR DEVRİMCİ DEMOKRAT CEPHE TEMSİLCİSİYLE BİR SÖYLEŞİ

Ortaamerika ülkelerinden biri olan El Salvador, 5 milyona yakın bir nüfusa sahip küçük bir ülkedir. El Salvador'u 1931 yılından beri Askeri cunta yönetmektedir.

Askeri cuntaya karşı El Salvador halkının mücadelesi o zamandan günümüze kadar çeşitli biçimlerde sürmüştür. Son yıllarda El Salvador'daki siyasal güçlerin oluşturduğu DEVRİMCİ-DEMOKRAT CEPHE, ülkesinde iktidara gelme arifesindedir.

Biz, DEVRİMCİ-DEMOKRAT CEPHE'nin İsveç temsilcisi ile bir söyleşi yaptık okuyucularımıza sunuyoruz.

A R M A N C

Armanc: Kısaca bize El Salvador'u tanıtır mısınız?

Raul Flores Ayala: El Salvador 21.000 km²'lik bir Latin Amerika ülkesidir. 5 milyona yakın nüfusun yüzde 40'ı şehirlerde, yüzde 60 da kırsal alanlarda yaşamaktadır. Nüfusun yüzde 2'si toprakların yüzde 60'ına sahiptir. Gelir dağılımı çok adeletsizdir. Nüfusun yüzde 50'si ulusal gelirin 15'ini ancak alabilirken yüzde 5'ine ulusal gelirin yüzde 33'üne el koymaktadır.

Nüfusun yüzde 41'i okuma-yazma bilmemektedir. Ortalama 10.000 kişiye ancak 3 doktor düşmektedir.

Ülkenin önemli tarım ürünleri kahve, şeker, pamuk, tütün, mısır ve pirinçtir. Sanayi alanında ise Tekstil, Pamuk, Şeker, Petrol ve suni gübrele vs. gibi girişimler bulunmaktadır. Önemli ihracat ürünleri, kahve, pamuk ve tekstildir. İthalatı; Makinalar, tahıl, demir, çelik, yakacak maddelerinden ihracat ve ithalatı genellikle, Amerika, Orta Amerika, Venezuela, AET ülkeleriyledir.

Armanc: El Salvador'u biraz da kısa geçmişi içinde değerlendirsek....

R.F: 1929 bunalımı, El Salvador'daki bütün, sosyo-ekonomik yapıyı tehdit etti. Kahve fiyatları korkunç derecede düşme gösterdi, böyle oldu ki artık kimse kahvenin toplanması için, çok az miktardaki ücreti bile ödeyemedi. Kahve geliriyle geçimini temin eden kesimler için bu bir felaket demektir. Bu geniş emekçi yığınlarının, her şeye şüpheyle bakmalarına yol açar, bardağı taşıran son damla oldu, ve yer yer protestolar baş gösterdi. İşçiler geçmiş liberal hükümetler döneminde örgütlenmiş

lerdi. Bunun El Salvador Komünist partisi kurucularından Farabundo Marti yönetiyordu. Hareket geniş emekçi yığınlar tarafından büyük bir sempatiyle karşılandı ve çok yerde spontan eylemlere, karşı koymalara yol açtı.

Eylemler, Oligarşinin paniğe kapılmasına ve iktidarı 1931'de askeri bir darbeye almasına neden oldu. O zaman 1.300.000 nüfusa sahip ülkemizde, Askeri cunta 3000 kişiyi katletti. Cuntanın başı Hernandez Martinez, El Salvador Komünist partisi kurucularından Farabundo Marti ve arkadaşlarını da idam etti. Böylece 1931'den beri günümüze kadar süren bir Askeri diktatörlük dönemi başlamış oluyordu. Farabundo Marti'nin yönetiminde kaybedilen bu ilk mücadelenin, önemli bir nedeni tecrübesizlikti. Ayrıca bugünkü gibi uluslararası bir desteğe sahip olmamasını da yenilginin önemli nedenleri arasında sayabiliriz. Biz 1931'den günümüze kadar mücadelemizi sürdürüyoruz.

Bugün El Salvador'da Devrimci Demokrat bir cephenin varlığı söz konusu.

Armanc: Bu Cephenin kurulması nasıl oldu? Biraz da bize bundan bahsedebilir misiniz.

R.F: 1970'lerde El Salvador'da tekrar gerilla gurupları oluşmaya ve çeşitli eylemlerde varlıklarını hissettirmeye başladılar. Bunlar çeşitli politik akımlar ve eğilimlere sahiptiler. Bu arada şehirlerde de yer yer gösteriler, mitingler kendiliğinden eylemler oluşuyordu. Tabii burada sendikaların, mesleki örgütlerin, öğrenci ve aydınların rollerini, unutmamak lazım.

Devrimci-Demokrat cephe iki kısımdan meydana gelmektedir; Cep-

henin Askeri kanadı yani silahlı gerilla birliklerinden meydana gelen ve El Salvador Komünist partisi kurucularından, FARABUNDO MARTI'nin ismini alan şu örgütleri içermektedir; Komünist partisi FPL, ERP, FARN (FARABUNDO MARTI CEP HESİ) Diğer kanadı, Devrimci-Demokrat cephe ise yine aynı örgütlerden oluşup, daha ziyade cephenin politik ve diplomatik, işlerini yönlendirmektedir. Elbette burada demokratik kitle örgütlerinin mesleki örgütlerin, aydınların yerini belirtmek lazım

Devrimci-Demokrat cephe ve Farabundo Marti cephesi ülkemizi işgal eden sözde "ulusal orduya" karşı bir kurtuluş savaşı vermektedir. Çünkü "ulusal ordu" muz bir işgal ordusu durumundadır.

Ayrıca El Salvador'da zaferimiz, Nicaragua devriminin istikrarlı olmasına, pekişmesine yol açacak, kaybımız halinde, Nicaragua'nın istikrarsızlığına ve Küba için yeni sorunlar yaratacak. Bu bakımdan El Salvador, Latin Amerikanın geri kalan kesimleri için bir umut kaynağıdır. Reaganın ABD'nin başkanlık seçimlerini kazanması, bizim için bir talihsizliktir. Çünkü; şimdi ABD'nin ülkemize müdahalesi, halkımızın yıllardır, dişyle tırnağıyla yaratığı mücadelemizi boğma tehlikesini daha da arttırmıştır. Biz barışı, barış içinde yaşamayı seviyoruz, ama onun için savaşmanın gerektiği olduğunu inanıyoruz.

Armanc: Uluslararası planda mücadelelerinizi kimler destekliyor?

R.F: Mücadelemizi destekliyen ülkelerden Meksikayı, Kanadayı, Ekvatoru, Panamayı, söyleyebiliriz. Bu ülkeler ABD tarafından desteklenen ülkemizdeki, Askeri diktatörlüğe karşı belli ölçülerde

bize sempati duyuyorlar. Bu ülkeler, ülkemize dışardan herhangi bir müdahalenin yapılmasına kesinlikle karşıdırlar. Ve bu tutumun bizim için büyük önemi olduğu açıktır. Çünkü; Bu ABD'nin ülke mize doğrudan doğruya müdahale etme şansını belirli ölçülerde azaltıyor. Sonra Askeri diktatörlüğe karşı mücadelemizi destekleyen bütün dünya işçi sınıfının somut dayanışmasını ekleyebiliriz.

Armanc: Ülkenizdeki askeri diktatörlüğü kimler desteklemekte?

R.F: Çok açıktır ki başta ABD emperyalistleri bütün güçleriyle cuntayı desteklemektedir. Sonra direk olarak cuntayı Venezuela desteklemekte. Vietnamdan, Güney Korenden ve karşı devrimci kübalılardan devşirilen paralı askerler vardır. Somozanın eski ordusunun kalıntıları ve şimdiye Honduras, Guatemaladan asker gelmektedir. Bütün bunlar gösteriyor ki, El Salvador gibi küçük bir ülke, Latinamerika gericiğine ABD emperyalizmine ve satılık karşı devrimcilerden oluşan paralı askerlere karşı bir savaşım yürütmektedir.

Son dönemlerin durumu da gösteriyor ki, El Salvador halkı, mücadeleyi zaferle sonuçlandıracağıdır. Cephe, büyük maddi desteğe sahip olan orduya karşı bugün üstün durumdadır. Şimdiden 5 bin kilometre karelik bir alan, kurutulmuş bölge durumundadır, hatta önemli şehirler, ülkemizin kuzey doğusu ve Başkantin önemli kısmı Farabundo Martin denetimi altındadır. Devrimci halk ordusunun yüzde 40'ı kadındır.

Armanc: El Salvador sorunu, niçin ABD'yi bu kadar yakından ilgilendiriyor?

R.F: Gerçekten El Salvador zengin petrol yataklarına veya diğer yeraltı ve yerüstü zenginliklere sahip bir ülke değil, Hatta fakir bir ülke, buna rağmen ABD

nin şimdiden 1000 tane danışmanı, ülkemizin önemli kilit noktalarını tutmakta. ABD, El Salvadoru diğer Latinamerika ülkeleri için örnek yapmak istiyor, Çünkü; Sadece El Salvadora değil, diğer ülkelerde de güçlü gerilla hareketleri mevcut. Guatemala böyle bir konumda, hem zengin olması bakımından ABD için önemli yere sahip, hem de halkla hergün kaynaşan bir gerilla hareketi mevcut. Bunlara Nikaragua devrimini de eklersek sorun açıklığa çıkıyor. El Salvadorun kaybı, başka ülkelere ABD tarafından kaybedilmesine sebep olabilir.

Bu bakımdan, sorun stratejiktir

Sosyalist enternasyonalinde, ülkemizdeki savaşıma anlayış gösterdiğini belirtmek lazım. Ayrıca ülkemizde Askeri diktatörlüğe karşı yürüttüğümüz mücadelenin boyutlanmasında, Nicaragua halkının kahramanca mücadelesi büyük bir örnek olmuştur. Elbette Küba'nın manevi dayanışma duygularını unutmamak lazım.

Armanc: Askeri diktatörlüğün yıkılması halinde ülkenizde, iktidara kimler gelecektir? Ve iktidara gelenlerin ulusal ve uluslararası planda izleyeceği politika ne olacaktır, kısaca açıklarmısınız?

R.F: İlk hedefimiz iktidarı aldıktan sonra yeni bir toplum yaratmak için Devrimci-Demokrat bir hükümet kurmaktır. Kesinlikle ülkemizi, politik, ekonomik ve askeri olarak ABD'de bağımsızlaştırmak kararlılığımızdır.

Diğer hedeflerimizi de şöyle sıralamak mümkün; Sermaye ve toprak sahiplerinin ekonomik, politik ve sosyal iktidarına son vermek. Bütün halkın ve özellikle de çalışan emekçi yığınlarının demokratik haklarını güvence altına almak.

ABD monopolleri ve ülkemizdeki oligarşi tarafından denetlenen üretim araçlarını ve dağıtımını onlardan alıp halka devretmek. Bunu da kooperatif ve kolektif işletmecilik biçimleriyle gerçekleştireceğiz. Halkımızın kültürel ve maddi durumunu yükseltmek, Devrimci süreç içerisinde oluşmuş kurtuluş ordumuzla yeni bir ordu yaratmak. Buna şimdi ki orduda bulunan tüm yurtsever ve namuslu insanları almak.

Dış politikamız ve uluslararası ilişkilerimiz, bağımsızlık barış içinde yaşama, aynı haklara sahip, devletlerarası karşılıklı saygı esasları içerisinde olacaktır. Ülkemiz CONDECA, TIAR ve benzeri askeri, polisiye örgütlerden arındırılacaktır. Ülkemiz bağlantısız ülkelere katılacak, barış ve yumuşama için çaba sarfedecektir. Ve ilk elden şimdiki devletin sahip olduğu tüm yetkileri, yasa, yürütme, yargı organlarıyla beraber anayasayı geçersiz ilan edip, yeni bir anayasa hazırlamaktır.

Armanc: Devrimci-Demokrat hükümet kimlerden oluşacaktır?

R.F: Devrimci-Demokrat hükümetimiz, tüm devrimci ve demokrat güçlerden, partilerden, örgütlerden, demokratik örgütlerden ve programımızı destekleyenlerden oluşacaktır. Bu Hükümetin işçi ve köylülerden geniş bir tabanı olacaktır. Ayrıca Akademisyenlerden, kilisenin ilerici öğelerinden, hristiyan demokratlardan oluşacaktır. Elbette her şeyden önce Devrimci-Demokrat cepheyi oluşturan güçlerden oluşacaktır.

Armanc: Bize, sizinle bu röportajı yapma olanağı tanıdığınız için teşekkür eder, ve mücadeleniz de başarılar dileriz.

R.F: Bize gösterilen sempati den dolayı ben de teşekkür eder ve başarılar dilerim.

CUNTANIN EKONOMİ - POLİTİKASI İFLAS EDİYOR

Bilindiği gibi 12 Eylül darbesiyle işbaşına gelen Askeri Faşist Cuntanın yaptığı ilk açıklamalarından biri de, işbaşından uzaklaştırılan Demirel azınlık hükümetinin ekonomi politikasının olduğu gibi izleneceği ve 24 Ocak 1980 yılında başlatılan "ekonomik istikrar programı"nın bundan sonra da sürdürüleceğiyle ilgiliydi.

Ardından, atanan Bülent Ulusu kabinesinde 24 Ocak kararlarının mimarı, emperyalizmin ve tekelci sermayenin has adamı Turgut Özal ekonomik işlerle ilgili Başbakan yardımcılığına getirildi.

Hiç kuşkusuz bu, beklenmeyen bir şey değildi. Çünkü, askeri cunta'nın gerçek kimliğini gizlemek için, gösterdiği bütün çabalara, başvurduğu yalan ve demogojilere rağmen, onun, emperyalizmle işbirliği halindeki tekelci burjuvazi'nin çıkarlarının temsilen hükümet etmekte olan Demirel yönetiminin izlediği ekonomi politikaya karşı olmadığı çok iyi biliniyordu. Cunta, tekelci burjuvazinin uygulamaya çalıştığı ekonomi politikaya rağmen ve onu ortadan kaldırmak için gelmedi. Tam tersine, çok sınırlı da olsa burjuva demokrasisi'ni ve bu koşullardaki toplumsal ve siyasal güçler dengesinin her yönüyle uygulanmasına olanak vermediği ve bu yüzden de Demirel azınlık iktidarının da beceriksizliğini gün yüzüne çıkardığı ekonomi politikayı yürütmek için geldi.

24 OCAK KARARLARININ MAHİYETİ NEYDİ?

Emperyalizme bağımlı Türkiye kapitalizminin son yıllarda derin bir bunalım sürecine girmesi karşısında Türkiye tekelci burjuvazisi, bu bunalımı atlama için çeşitli "çareler"e başvurmak zorunda kaldı. Burjuvazinin karekte rini doğal bir ürünü olarak "çareler" hep emperyalizme bağımlı kapitalist ekonominin koşulları içinde arandı.

Bu durum da, ekonomik sorunların giderek daha da büyümesine, artan ölçüde krizlerin derinleşmesini beraberinde getirdi. Ama buna rağmen burjuvazi Türkiye'nin emperyalizme ekonomik, askeri ve siyasal alanlarda olan bağımlılığını daha da arttırdı. Uluslararası emperyalist mali ve askeri kuruluşların direktiflerine uygun programlar uygulandı.

Bu programların en önemlilerinden biri de kuşkusuz, geçtiğimiz yılın başında yürürlüğe konulan "ekonomik istikrar programı"ydı. 24 Ocak kararlarıyla başlatılan bu program, "ED"nin ve uluslararası çare Fonu (IMF)'nin direktifleriyle oluşturuldu.

Aslında daha önceki siyasi iktidarlar döneminde de IMF'nin direktifleri doğrultusunda çeşitli uygulamalara başvurulmaktaydı. Fakat bunlar genellikle parça parça ve belirli süreler içerisinde gerçekleşen operasyonlar oluyordu.

Fakat 1979 yılında iktidara gelen AP "azınlık hükümeti" ekonomik danışmanlığı getirdiği Turgut Özal aracılığıyla IMF'nin bütün istemlerini bir program çerçevesinde bütünleştirerek, ekonomide genel bir operasyona geçme doğrultusunda bir karar aldı. Ve 24 Ocak kararları böylece oluştu.

Alınan bu kararın mahiyeti neydi? Bunu şöyle özetlemek mümkün. Herşeyden önce Türkiye'de "serbest piyasa ekonomisi"nin bütün işlerliğiyle yerleştirilmesi. Yani tekelci sermayenin işlediği alan da rahatça hareket edebilmesinin dilediği gibi at oynatabilmesi'nin bütün olanakları yaratılmasıydı. Devletin ekonomiyi planlama alanındaki bütün girişimleri durdurulmalı, özel mülkiyet girişimciliğini, karlı alanlara çekmek, istedikleri alanda yatırımlara yönlendirmek için bütün imkanlar sağlanmalıydı. Fiyat artışları üzerindeki her türlü kısıtlayıcı önlem ortadan kaldırılmıydı.

Devletin tekel dışı güçlere bir ölçüde de olsa sağlamış olduğu olanaklara son verilmeliydi. Bunun için de, kamu iktisadi teşekküllerine yapılan devlet kredilerine son verilmeli bu alandaki imkanlar özel sermayeye kaydırılmıydı. Vergi yasası ve diğer düzenlemelerle orta ve küçük burjuvazi üzerindeki yük daha da ağırlaştırılmalı, işçi, memur ve diğer çalışanların ücretleri kesinlikle dondurulma yoluna gitmeliydi. Türkiye'nin dış ticaret ilişkilerinin kabul edilebilir ölçülere getirilmesi için Türk parasının değeri "Ken di gerçek seviyesine" getirilmeliydi. Tüketim sınırlanmalı, kemerler sıkılmıydı.

Ve bütün bunların "rahatça" uygulanabilmesi, herhangi bir toplumsal patlama ve direnişle karşılaşmaması için gerekli toplumsal ve siyasal içerikli yasal ve pratik önlemler alınmalıydı. Yani emekçi sınıf ve tabakalara, tekel dışı güçlere birazcık bile olsa hareket edebilme fırsat hakkını veren her türlü demokratik olanak yok edilmeliydi. Kitlelerin elini kolunu bağlayacak onları susturacak daha sert ve daha sıkı bir otoriteye başvurulmalıydı.

DARBE ÖNCESİ HÜKÜMET NEYİ BECERDİ?

1980 yılı başında, Demirel "azınlık hükümeti" açıklanan kararlar doğrultusunda, hemen harekete geç-

ti. Kısa aralıklarla, üst üste başvurduğu devalüasyonlarla Türk parasını %100'ün üzerindeki bir orana düşürdü. Fiyat ayarlamaları üzerindeki bütün kısıtlamaları kaldırarak, fiyat artışlarını serbest bıraktı. "Kamu yararına hizmet etmeleri" prensibiyle kurulmuş olan KİT'lere verilen krediler yok denecek dereceye indirerek onların da ürettikleri mallara iş tedikleri zaman uygulayabilmeleri yetkisi verildi. Dış ticarette uluslararası tekelere ve Türkiye'deki büyük özel sermayeye, yeni olanaklar ve büyük karlar sağlayan kararlar aldı.

Daha önceleri devletleştirilen maden ocakları yeniden özel sermayeye geri verildi. Devlet tekelinde olan içki ve sigara üretiminin de özel sektöre devretilmesi için yasa tasarıları hazırlandı. Bir milyonu aşkın işçinin toplu sözleşme görüşmelerinde olduğu bu dönemde devlet sektöründe, işçilerin ücret artış taleplerinin yerine getirilmemesi doğrultusunda bir politika izlenerek, özel sektörde de bunun gerçekleşmesi için her türlü idari ve zora dayanan önlemlere başvuruldu. İşçi grevlerini yasakladı, direnişlerini kırmak için sıkıyönetim ve polisiye yöntemlere başvurdu. Memur maaşları çok düşük bir seviyede tutuldu. Vergileri yeniden düzenlemeyi amaçlayan bir vergi yasası parlamentoya sunuldu.

Ardından bankaların faiz hadlerini serbest bırakarak, küçük tasarruf sahiplerinin tasarruflarının büyük mali çevrelerin kasalarına akması yoluna gidildi.

Bu ekonomik uygulamalara paralel olarak varolan demokratik hak ve özgürlükleri de ortadan kaldırmaya yönelik yeni yasa tasarıları ve bazı yasa değişikliklerini parlamentoya getirdi. Bunlardan bazıları gerçekleştirildi. Dernekler toplantı ve gösteri yürüyüşleri yasalarında değişiklik yapıldı. Devlet Güvenlik Mahkemeleri, Olağanüstü Hal yasaları ve sıkıyönetim yasasındaki değişiklikleri yeniden gündeme getirildi. Polis vazife ve selahiyetleri yasasında yapılan değişikliklerle polise olağanüstü yetkiler tanındı.

Kuşkusuz bütün bunların yanında, bir yandan faşist terör ve katliamlar yoğunlaştırılırken öte yandan sıkıyönetimin ağır baskıcı koşulları altında devlet terörü alabildiğine tırmandırıldı.

Anayasanın değiştirilmesi için büyük çığırtaçlıklar yapıldı, yaygın çabalar gösterildi. Fakat bütün bunlara rağmen Demirel hükümeti uluslararası emperyalist tekelilerin ve Türkiye tekelci burjuvazisinin, bütün istemlerini yerinde ve zamanında haletmeyi başaramadı. Aksine ekonomik, toplumsal ve siyasal krizler daha da derinleşti. Burjuvazinin iktidarı tam bir çıkmazın içine gir-

di. Yönetmedeki beceriksizliği daha da arttı. Burjuva demokrasisi'ne son vermekten başka "çare" kalmadı. Ardından 12 Eylül askeri darbesi getirilerek, bütün hak ve özgürlüklere tekme atıldı. Ülkeye koyu baskıcı bir diktatörlük getirildi.

ASKERİ FAŞİST CUNTANIN YAPTIKLARI

12 Eylül'de, askeri faşist darbenin gerçekleştirilmesinden sonra hükümet ve parlamentonun dağıtılması, anayasanın iptal edilmesi, siyasi partilerin yasal faaliyetlerine son verip işçi sendikalarının, demokratik meslek örgütlerinin kapatılmasıyla ülkenin bütün alanlardaki idaresi beş kişilik generaller cuntasının, kural ve insanlık hak ve onuru tanımaz sınırsız yönetimine verildi.

12 Eylül darbesinden sonra oluşturulan durum, bir yandan yıllardır uygulanmakta olan ve 24 Ocak kararlarıyla daha acımasız ve kaba bir görünüme bürünen ekonomi politikasının sonucu olurken öte yandan söz konusu programın bütün yönleriyle gerçekleştirilmesi çabalarına daha da müsait bir zemin yarattı. Zaten 12 Eylül darbesi de bir yerde dayatılan programın bir parçası niteliğindeydi ve bu açıdan emperyalizmin ve Türkiye tekellerinin çabalarının başarıya ulaşması oldu.

Ama burjuvazi önceleri esas amacın böyle bir noktaya gelme olduğunu gizlemeyi tercih ediyordu. Tekelci sermayenin en kodamanlarından Vehbi Koç "Bunalımdan çıkış için acil tedbirler alınmalı" diyor ve şöyle devam ediyor "du "Aksi takdirde ne parti, ne parti başkanı, ne sendikacı, ne işçi ne de demokrasi ortada kalır. Bunalımdan çıkış için fiyatlar, ücretler, kiralar temetüler (kâr payları) dondurulmalıdır. Kuvvetli bir hükümet gerek anarşik hareketler, gerekse ekonomik hayatla ilgili cesur kararlar alırsa bu işin içinden çıkılır."

Öte yandan uluslararası mali çevreler kredi için dayatıkları koşullarla ilgili görüşlerini açıklarlarken "Ülkenin siyasal rejimi bizi ilgilendirmiyor. Türkiye'nin gereken kredileri alabilmesi için öne sürülen koşulları yerine getirmesi gerekir" diyorlardı.

Fakat sosyalistler daha baştan beri, yerli ve yabancı tekelilerin çabaları ardındaki gerçek niyetleri görüyorlardı ve amacın demokrasiyi yaşatmak olmadığını, aksine ortadan kaldırmak olduğunu vurguluyorlardı. Ve öyle oldu.

Cunta yönetime geçmez gecmişte uygulanan ekonomik programın baki edileceğini söyleyerek işe koyuldu.

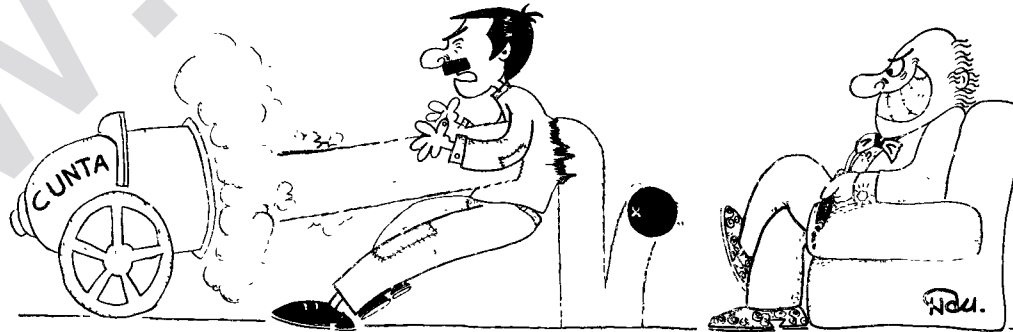
Daha önce de değindiğimiz gibi bütün ilerici sendikaları kapatarak, hertürlü işçi grev ve direnişini yasakladı. Sürmekte olan grevleri dipçik zoruyla kırarak "üretimin artırılması için" zorla işçileri iş başı yaptırdı. Toplu sözleşme görüşmelerini durdurarak bu hakkı ortadan kaldırdı. Ardından patronların bile iki katını vermeyi kabul ettikleri %70'lik bir artışla işçi ücretleri çok düşük bir seviyede tutuldu. Kıdem tazminatlarını kısıtladı. Tüketimi kısma bahanesiyle ard arda yeni zamlar getirdi. Türk parasının değeri bir kaç kez düşürüldü. Zamların serbest bırakılmış olmaları yüzünden her gün ard arda gelen zamlar, kitlelerin alım gücünü, yaşam standartlarını büsbütün düşürdü. Yalnız bir seferinde bile, dayanıklı tüketim maddelerine %25 PTT hizmetlerine %150-300 oranında zamlar getirildi.

Öte yandan devlet bütçesinin açığını kapatmak için yeni bir vergi yasası getirildi. Cunta getirilen vergi yasalarıyla bir yandan devletin zararlarının önlenmesinin öte yandan vergi adaletsizliğinin ortadan kaldırılmasının amaçladığını söylüyor. Ovsu gerçek bunun tamamıyla tersidir.

Getirilen yeni vergi yasasıyla burjuvazinin kahasına akıtmak üzere devleti yeni ve daha geniş kaynaklara sahip etme amaçlanmıştır. Örneğin yeni vergi yasasıyla gelir vergisindeki indirimlerden işçiler, memurlar ve diğer çalışanlar çok az olarak yararlanmak tadırlar. Çalışanların ücretlerinin dondurulduğu ve havat pahalılığının alabildiğine arttığı yaşam standartlarının %100'ün altında bir düşüş gösterdiği günümüz koşullarında çalışanlara yapılacak gelir vergisi indirimi çok gülünç bir seviyede kalıyor. Gelir vergisindeki bu gülünç indirim karşın diğer vergi değişiklikleri bunun kat kat üstünde bir gelir devlete sağlıyor. Bu alandaki vergiler de daha çok ve hemen hemen bütünüyle çalışan emekçilerden alınıyor. Bunlar ulaş tırma, PTT hizmetleri, resmi damga vergileri, işletme, konut, tarım ve hayvancılık alanına getirilen vergi ve yapılan değişikliklerdir. Bütün bu alanların vergilendirilmesi yada yapılan değişikliklerle yeni kaynakların oluşturulmasıyla devlet kasıkla verdiğini kovayla alıyor.

Ayrıca getirilen yeni vergi yasasıyla küçük ve orta girişimcilerin esnaf ve zanatkarların yükü de daha çok ağırlaşıyor.

Cuntanın ekonomik alanda uyguladığı politikalarından biri de daha önceki hükümet döneminde al-

MILTON FRIEDMAN KİMDİR?

Milton Friedman Chicago okulu kurucusu bir iktisatçıdır. Son yıllarda geri bıraktırılmış ülkelerde uygulamaya konulan "ekonomide serbest piyasa sisteminin" en önde gelen teorisyenidir. Bu konudaki çalışmalarından dolayı 1977 yılında nobel ödülü almış olan Milton Friedman günümüz kapitalizmin içindeki buhranda "kurtuluş" yolunu gösteren teoriler geliştirdiği için kapitalist-Emperyalist kamta çok sözü edilen bir kimse durumundadır.

Friedmanın teorisinde, en önemli yeri parasal önlemlerle ekonomiyi iyileştirebilme ve enflasyonu önleyebilme teşkil ediyordu. Buna göre hem ekonomik gelişmeyi sürdürmek hemde enflasyonu düşük tutmak mümkün. Bu, söz konusu hükümetlerin alacakları ekonomik önlemlere bağlı, ekonomide pazarın önemli bir yer tuttuğunu vurgulayan Friedman, paranın kontrol edilebilmesi halinde enflasyonun düşük tutulabileceğini iddia etmektedir. İstikrarlı bir para dolaşımının zorunluluğunu savunan Friedman bu olmandan ekonomide planın mümkün olmadığını anlatır.

Ekonomideki istikrarsızlığın, düzensizliğin nedeni olarak enflasyonu gören Friedman, ekonomide kişisel teşvik, tasarruf ve yatırımların zorunlu olduğunu savunurken hükümetlerin bu alandaki doğal kaynakları kullanmaktan çekinmelerini önermektedir. Örneğin, yüksek gelirlilerden, yani büyük kapitalistlerden yüksek vergi almaktan çok onları yeni yatırımlara yönlendirmek için çaba sarfedilmesini önerir.

Hükümetlerin bu konuda geniş insiyatif kurmasının sakıncaları üzerinde duran Friedman serbest piyasanın alabildiğine pohpohlanması ve vergi, kontrol gibi önlemlerin ekonomide kuralların doğmasına yol açabileceğinden, bunun sakıncaları olduğunu iddia etmektedir. Friedman'a göre toplumdaki "geraksiz" sarfiyatlar kısıtlanmalı ve bu rakamın milli gelirdeki payını altına düşmesi sağlanmalıdır.

Bütün bu önlemler yerine getiri lirse ekonomide sürekli bir büyümenin mümkün olabileceğini ve bunun ise enflasyonu düşüreceğini iddia etmektedir.

Bu önlemlerde genel prensib olarak para arzının sürekli ve kademeli olarak düşürülmesi ve uygulan politikaya denk düşmesi. Enflasyonu durdurmak için, alınan tedbirlerden başlıcaları şunlardır; maaşları dondurmak, sosyal ihtiyaçlara ayrılan masrafları azaltmak, tüketiciler için vergileri artırmak, bütün bunlar da işsizliğin daha da artmasına yolaçarken, tekelilerin de gelişip güçlenmelerini sağlamaktadır.

Friedman 1962'de yayınlanan Kapitalizm and Freedom adlı (Kapitalizm ve özgürlük) kitabında ekonomik alanda teorisini açıklarken şunları yazıyor. "rekabetçi kapitalizmin rolü-yani özel sektörün serbest piyasada ekonomik aktiviteyi örgütlemesi-sistem olarak , ekonomik özgürlüğü, politik özgürlük için zorunlu bir şart olarak "görmek gereklidir. Friedmanı teorilerinin ilk olarak tanıtıldığı bu kitapta, aynı zamanda hükümetlerin kapitalizmde bu teorilerin uygulanmasındaki önemli rolü üzerinde durulmaktadır.

Rekabetçi kapitalizmin babası sayılan Adam Smith'in teorilerine sarılıp onları günümüz şartlarında daha da geliştirip yaygınlaştırmanın zorunlu olduğunu savunan Friedman, "Hükümetlerin ekonomide tarafdeğil hakem" olmasını savunuyor. Güçlü ve merkezi hükümetlerden kaçınılmasını önerip serbest piyasanın alabildiğine gelişmesi, yeni yatırımların teşvik edilmesi için hükümetlerin bir "hakem" olmaktan öteye rol almamasını özellikle vurgulamaktadır. Bireyciliğin ve bireyci yatırımların ekonomideki önemini belirtirken, ülke içindeki bir avuç açığı gözün her türlü imkanlardan yararlanıp "becerikli" yatırımlara teşvik edilmelerini, ülke ekonomisindeki düzelme için önşart olarak kabul ediyor.

Planlı ekonomiye karşı çıkarken sosyalist ülkelerdeki ekonomik gelişmeleri örnek gösteren Friedman plansız yani kâra dayalı serbest piyasa sistemini önermektedir. Friedmanın ekonomik teorisinde en önemli noktalarından birini, özel ve devlet sektörleri arasındaki ilişkilerin nasıl olacağı teşkil ediyor

Ülke ekonomisinde özel sektörün hakimiyetini mutlaklaştıran Friedman, devlet sektörünün ekonomiyi batağa sürdüğünü iddia etmektedir. Halbuki, Friedman'ın teorisi tekeli kapitalizmin karlarını artırma ya yönelik olup, ülke içindeki ekonomik ve sosyal sorunların hızla artmasını da beraberinde getirmektedir.

Friedman teorisi geri bırakılarak ülkelerde uygulanırken, hükümetlerin yeni baskı yasaları ve bir dizi "önlemler" önerilmekte. Aynı teori gelişmiş kapitalist ülkelerde uygulanırken zaten özel tekelin elindeki hakimiyeti sağlamlaştırmaktan öteye gitmiyor. Emperyalizm son ve buhranlı dönemlerini yaşayan kapitalizmin bu tehlikeleri atlattığı (geçici de olsa) için bu teorilere dört elle sarılmaktadır.

Halbuki şilli, Jamaika, diğer Latin Amerika ülkeleri ve Türkiye için uygulamalar farklılık arz etmekte. Bu tür ülkelerde uygulamaları genellikle askeri diktatörlüklerle sonuçlanıp ülke içindeki az gelirli en çok etkilemektedir. Bu askeri diktatörlüklerin en büyük görevleri ise, IMF'nin önerdiği ekonomik önlemleri, toplumsal muhalefete rağmen uygulamaya sokmak ve halkın üzerindeki baskıları daha da artırmak şeklinde oluyor. Genellikle paranın düşürülmesi, özel sektörün teşvik edilmesi, tekelin palazlanmasına yardım edilmesi gibi önlemler karşısında ki toplumsal muhalefeti temsil eden sendikalar, mesleki kuruluşlar demokratik kitle örgütleri ve ilericilerin tepkisi ise yeni baskı önlemleriyle yeni yasalarla bastırılmaya çalışılıyor.

HEVİ: HEJMAR : 2

KOVARA KURDI
YA ZAROKAN
DERKET

*bixwine,
bude
xwanda,
belavke..*

Askeri Faşist cuntaya karşı Avrupa kamuoyu oluşmaktadır. Batı Avrupa basınının, ilk gününden itibaren, çarpıttarak yansıttığı ve gerçek yüzü ortaya çıkan cunta "kurtarıcı", "demokrasiyi tekrar oluşturma" rolünü kamuoyunun gözünde giderek yitirmektedir.

Kuşkusuz, Faşist cuntanın tecriti Avrupa'da bulunan Türkiye ve Kürdistan demokrasi güçlerinin ve Avrupa işçi sınıfının savaşımının bir sonucudur.

19 Ocak 1981'de İsveç'te bu savaşımın örneklerinden biri yaşandı. Türkiye ve Kürdistan demokrasisi güçlerinin savaşımı, İsveç işçi sınıfı hareketinden büyük bir dayanışma gördü. İsveç sol partisi komünistleri (VPK), parlamento ya bir önerge vererek, "Türkiye sorunun uluslararası organlarda ele alınmasını ve cuntaya karşı ekonomik önlemlerin alınmasını" istedi.

Önergeyi okuyucularımıza sunuyoruz.

A R M A N C

Ordu 1980 Eylül ayında, Türkiye'de iktidarı ele aldı. Darbe Türkiye'de ekonominin kötüleşmesi, iç politikadaki çelişkiler ve çekişmeler yüzünden olmuştur. İlişkilerin temelinde kapitalist ekonominin krizi, artan petrol fiyatları ve daha başka süreleyici nedenler gibi faktörler vardır.

Sadece bu gerçekleri göstermek basit bir tasvir olacaktır. Türkiye'de demokrasi her zaman kısıtlı olmuştur, büyük yığınların gerçek egemenliği, hiçbir zaman parlamentolar da veya diğer kuruluşlarda gerçekleşmemiştir. Bütün hükümetler döneminde Askerlerin her zaman politika üzerinde büyük etkinliği olmuştur. Ve çeşitli defalar demokratik kuralları feshetmiştir. Bu durumu, NATO'ya girişi ile Güney kanadını savunmak için silahlanmasında, düzeltmemiştir.

Akdenizde NATO'ya Üs kazandırma amacıyla Kıbrıs'ın işgali, bu açıdan görülmelidir. Bu Türkiye ekonomisini kötüleştiren, büyük harcamalara mal oldu ve askerlerin iktidarını güçlendirmelerine sebep oldu.

12 Eylül 1980 darbesi, bu millî ter politikanın bir sonucu oldu. Darbe bekleniyordu ve aylarca önce konuşuluyordu.

Tuhaftır ki, darbe gerçekleştirildiği zaman, böyle bir şekilde değerlendirildiği, eldeki veriler buna bir temel sağlamadı.

Batının büyük haber bürolarının, eleştirisiz izleyicisi olan, İsveç basını Cuntayı ve onun başını, Türk ulusunun kurtarıcısı gibi gösterdi. Örnek daha önceki deneyimlerden ve onaylanmaktan başka bir şey uyandırmazdı.

Darbenin başı General Evren sağ ve sol terörizmi ezeceğini

söyledi. Böylece demokrasiyi ve geniş yığınların çıkarlarını savunacaktı.

Hiçbir iddia bunun kadar sahte olamaz çünkü, askeri cuntanın bir kaç aylık politikasının karakteri ne olmuştur?

En sert darbeler ve tedbirler örgütlü sol, demokrasi ve ilerici güçlere karşı olmuştur, fakat sağ ve sağcı güçler bundan kurtulmuş serbest olmuş, önemli mevkilerde ve cunta içinde yer almıştır.

Türkiye'nin iki sendikal hareketinden ilerici olan DİSK, derhal yasaklanmış fakat "sarı" ABD yanlısı TÜRK-İŞ çalışmalarını serbest sürdürmüştür. Bütün DİSK yönetimi tutuklanmış, görevler yasaklanmıştır. 1000 üzerinde sendika yöneticisi tutuklanmış, çoğuna işkenze yapılmıştır. Ölüm cezası yeniden yürürlüğe girmiş, dört kişi idam edilmişken, onlarcasıda idama mahkum olmayı beklemektedir. Cuntaya karşı olan edebiyata sansür ve yasak konulmuş, kitap yakılmıştır.

Demirel hükümeti döneminde başlatılan yeni ekonomi politikası sert bir şekilde uygulanmakta. Bu uluslararası şirketlerin yatırımlarına serbestlik tanıma, devletçiliğe ve devlet tekeline son verme, düşük ücretler ve temel gıda maddelerine yüksek fiyatlar demektir. Bu şekilde ve diğer ülkelerdeki sonuçları bilinen ve daha önce uygulanan Milton Friedmanın politikasıdır. Bunlar askeri cuntanın gerçek karakterini gösteren sadece bir kaç örnektir. Bu gerici rejime karşı, ömrünü olanaklı olduğu ölçüde kısaltmak için, bütün demokrasi güçleri protesto etmelidir.

İsveç hükümetinin tavrı açık olmamıştır. O, seçimlerle gelen

bir hükümetin, askeri bir diktatörlükle değiştirilmesinin kabul edilemeyeceğini söylemiştir. Diğer taraftan da eleştirilerinde dikkatli olmuştur, basın yayın organlarında ileri sürülen, cuntanın Türkiye'yi daha kötü bir gelişmeden "kurtardı" görüşüne açık olmuştur. Türkiye'deki askeri diktatörlüğü değerlendirmede ve kinamada, İsveç tarafında bir karar sızlık olmamalıdır. Bu benzeri de Yunanistan'daki 1967 Albaylar cuntası idi. O zaman İsveç çok kararlı ve acele olarak tutumunu belirtti, büyükelçiliğini geri çekti ve sorunu Avrupa konseyine götürdü. Prensip olarak her iki darbe arasında fark yoktur. Tek fark ABD'nin Yunanistan'daki darbeye karşı resmi olarak belirli ölçüde bir mesafe olması idi, ama Türkiye için bu da yapılmadı.

İsveç Cuntayı tecrit etmek ve kinamak için tüm mümkün tedbirleri almamıştır. Uluslararası kamuoyu ve ekonomik tedbirler tesirsiz olmayacaktır.

İsveç BM, Avrupa konseyinde ve diğer kuruluşlarda sorunu güncelleştirmelidir. Direk ekonomik baskılar yapmanın olanağı da vardır. İsveç, Türkiye'ye kredi vermiştir, yani taleplerde güncelleşebilir. Bu ilişkilerden cuntaya baskı yapmak için yararlanılabilir:

Yukarıda ileri sürülenlerden dolayı önerilerimiz;

-Parlamento, hükümetten Türkiye sorununu, BM, Avrupa konseyine ve diğer uluslararası toplantılara götürmesini,

Parlamento hükümetin, askeri cuntayı zayıflatması için gerekli tüm ekonomik önlemleri almasını istemelidir.

STOCKHOLM 19 OCAK 1981

İSVEÇ PARLAMENTO SUNDA CUNTA KINANIYOR

ANKA NERNER (vpk)
EINAK MARKLUND (vpk)
NATS FERNSTON (vpk)
EVA HJELMSIRUM (vpk)

C-H HERMANSSON (vpk)
BERILLE MÄBRINK (vpk)
OSWALD SÖDERQVIST (vpk)

ISAL JI NEWROZ DI

BIN HOYEN DIJWARDA

TÊ PIROZKIRIN

Roja 21 ê Adarê sala 1960 ti de, ji aliyê hukûmeta (kirdatîva) Afriqa a nivroyî û nijadperest ve, 69 reşik hatibûn kuştin. Lî ser vê yekê, Koma Milleta roja 21 ê Adarê bi biryarekê, kîr roja tekoşîna lî hember nijadperestiyê. Lî ser vê biryarê her sala ku 21 ê Adarê tê hemû hêzên pêşverû û de moqratik, lî hember nijadperestiyê babet bi babet meş û tevgeran pêk tinin.

Nijadperestî lî her derî dîne bi şiklîki derdikeve holê. Lê qewşinek wê heye evjî, girêdayîya kedxuriyê ye û navgînek e ji ketxuriyê re. Mîna lî hîn dewletên Afriqayê. Bîngeha nijadperestiyê, gor rengê insan e. Ango mezîna bûn û bî rûmet bûn ya sîpiya lî ser reşîka. Gor vê yekê kesên sîpi ji hemû tîştî (aborî, siyasi, çandî) fêdê dibînin û hîn imkan bi kar tinin. Lê kesên reşik, ji van imkannan hemûya mahrûmî. Bes heqê reşîka heye ku, ji sîpiya re bîbne kole. Nijadperestîya gor rengê insan dibe, iro bi hawakî dijwarî lî Afriqa nivroyî (Gûney Afrika) dom dîke.

Lî Afriqa nivroyî, mafê hîlbîbijartinê û dengdanê ji reşîka re tune. Kulmek sîpiyê dewlemend û nijadperest hemû zengîniya bînerd û ser erd tenê daxun. Serhildanek reşîka biçûk, bî xuwîne tê fetîsandin.

NIJADPERESTÎ BI SIKLÊ DÎN JI DERDIKEVE HOLÊ

Lî Elmanya Hitlerê faşîst, nijadperestî bî awakî dîn derdikeve navê. Ev îî, mezîna bûna nijada (îrk) Elmana, ji gelê dinyavê ye. Gor vê ramanê, "Elman pêwîste ku ji dinyayê re hîkîm bîkî û bî bîhakîm dîne". Jî bo hakîmiyeta dîne jî, dibê ku Elman êrişî hemû dîne bîkî û hemû insanên dîne jî xwe ra bîkî kole. Jî bo gîhiştîna vê armancê, Hitlerê faşîst êrişî hîn welatê dîn kîr û şerê cihanê ye duyem derket. Dî vî şerî da bî milyonan insan seqet bûn û hatî kuştin. Iro jî ev nijadperestî, lî hîn welatên kapitalîst û emperyalîst hîn ji navê ranebûye. Mîna lî Emerîqa yekbûyî zordestî û nijadperestîya lî ser reşîkan. Iro hîn jî, lî Emerîqa yekbûyî taxên û dibîstanên ku kesên reşik nîkarî herîne bê hejmarî. Cardîna dî van salên dawiyê da, lî welatên Ewrûpa vî nijadperestî lî ser karkerên bîyani roj bi roj zêdetîr dibe.

LÎ KURDISTANÊ NIJADPERESTÎ

Rûreşîya vî heymana me, nijadperestî, hebûna xwe lî Kurdistanê jî hîn berdewam dîke. Lî Kurdistanê na Tîrkîyê ser 10 milyana re Kurd dîjin, lê zîmanê wan, çande û pişeya wan bi zor jî dest wan hatîye girtî. Bes ne van mafê wani insanî hatîye stendî, hebûna gelê Kurd jî ji aliyê dewleta Tîrkîyê ya mêtîngehkarve na yê qebûl kîrî. Tekoşîna gelê Kurd a jî bo mafê demokratîk tê dayî, burjûwaziyê Tîrk vî mêtîngehkar her roj gefa lê duxe û ê rişên pîr dijwar dibe ser. Dî sala 1930 yî da wezîrê dewletê wê demê, Mahmûd E sat, dî axaftînek xweya hîlbijartinê da, va peyvana dîgot: "Em lî welatekî weni dîjin ku, jî hemû welatên dinyayê azadîr, lî Tîrkîyê dîjin. Bes kesên bîrêvebîrên û begên vî welatî ne. Kesên ku xalîs ne Tîrk be û jî nijad a Tîrkîyê nê, bes mafekî wan lî Tîrkîyê heye. Ev jî xulamî û koletîya jî Tîrkîyê re ye". Ev nijadperestîya dewleta Tîrkîyê wê demê iro jî hîn bi ewakî dijwarî berdewam dîke. Lî Kurdistanê dema ku lî hember vî nijadperestiyê tevger û serhildanek çê bibe, wê tîm van peyvana bê gotî. "emê Tîkîyê perçe kîrî ne dîna em na hêlînkî kes Tîrkîyê perçe bîke."

Jî bo diyar kîrîna van raman û kîrînen nijadperestî, ne hewce ye ku em pîr bi şûn da biçî. Ev cûnta faşîst, ya ku bî darê zorê dest daye ser karîne, dî nijadperestiyê da sola hukûmetê berê dî teqê ra avêtîye. Ango jî wan pêşdetîr e, ne şûndetîr e. Serokên cûntayê çûn hîn bajarên Kurdistanê ku, lî hember mêtîngehkar tekoşîna pêşve çûye û gel şuyar bûye, gerîyan û meş pêk anî. Dî van generalan ya Kurdistanê pîr cara dî axaftînen xwe da gef lî gelê Kurd xwarî û tîrs tê fîran dî. Generala gotî, "erdê Kurdistanê ye Tîrkîyê û wê tîm û tîm jî ye tîrkî bîmîne". "emê serê parvekarîna bî pelçîqînin, emê qîra wan bînin. "uhwd. fort dî xwe hîldan.

Lî hember zîlm û zora mêtîngehkarî û nijadperestiyê gelê Kurd cardîna jî tekoşîna xwe berdewam dîke. Bo vî yekê jî, mana 21 ê Adarê jî bo gelê Kurd pîr e. Roja 21 ê Adarê çawa ku bûye roja gelên tekoşîne lî hember dewletên nijadperest dîdî, wek wan jî ev roja dî nabêna gelê Kurd

de jî bûye simbola roja tekoşîna lî heber zordestiyê û mêtîngehkarîyê. Û ev roj, anga 21 ê Adarê bûye perçak jî tekoşîna gelê Kurd, ya lî hember zordestiyê.

Qewşîna 21 ê Adarê ya dîna jî mîna hîn gelên rojhîlata nawîn gelê Kurd jî vî rojê bî navê cêjna NEWROZ pîroz dîkin. NEWROZ-berî vî bî hezar salan berê, lî hember Dehaqê zîlmkar û dîktator roja serhîldan û roja serkevtîne ye. Jî bo vî yekê jî NEWROZ, roja pîrozkîrîna vî serkevtîne û serfiraziyê ye. Jî ber van qewşînen NEWROZ Ê gelê Kurd, ev serê hezar salayê vî roja 21 ê Adarê bî serfirazî tîm pîroz dîke û diparêze.

Mana NEWROZE iro lî Kurdistanê hîn girîngîr bûye. Gelê Kurd iro cardîna, dî bî zîlm û zorek dijwar da ye. Welatê wan bî çar perça bû ye û her dewletek mêtîngehkar, perçakî Kurdistanê jî xwe re kîrîne mêtîngeh. Zîmanê wan, çanda wan, zengîniya ser erd û bînerd welatê wan bî zor jî wan hatîye stendî. Heta bîgîhê hebûna wan jî, jî aliyê dewletên mêtîngehkar ve tê înkâr kîrî. Bo vî yekê mana pîroz kîrîna NEWROZ Ê dî van hoyan de pîr girîng e.

Iro lî Kurdistanê zîlmek dijwar lî ser gelê me heye. Gelê Kurd jî bo serxwebûn û azadîyê, tekoşînek bê hempa û bê nabên dîde. Jî bo vî 21 ê Adarê Ê NEWROZ, simbola tekoşîna azadîyê ye. Mêtîngehkar eviya baş famkîrîne û lewra dema 21 ê Adarê nêzik dibe lî Kurdistanê tedbîrên pîr mezîna dîgrî. Îzna (rêdan) hemû pûlîs û leşkerê lî Kurdistanê radibe, hîn alîkarên dîna lî wan tê zêdekîrî. Jî bo NEWROZ, lî Kurdistanê nê pîroz kîrî, mêtîngehkarên Tîrkîyê belavokên arzî belav dîkin. Lê lî gor hemû van tedbîr û belavokan jî, gelê Kurd NEWROZ Ê pîroz dîke. Hemû bajar, gund û çîyayên Kurdistanê bî pêtiyê arê NEWROZ Ê ronî dibî. Isal jî, wê pelê Kurd, NEWROZ Ê lî her çar perçeyê Kurdistanê dî bînoyên pîr dijwar de bîkî. Em tekoşîne geş bîkî ku, jî bo dî salên pêş da NEWROZ lî Kurdistanê û azad de bî pîroz kîrî.

ZAGONA WELATİ YA NUH TEKOŞİNÊ NADE SEKINANDIN

Lı Tırkiyê Cunta leşkeri zagona bo welatî qebûl kir û derxist Bı vê zagonê re, welatiya duali ji derxist. Lı gor vê zagona kesên ku lı derê Tırkiyê rûdinê û dijin dı derheqê dewleta Tırkiyê de propogonda bıkın ew kes têne tespît kırım û ji welatiya Tırkiyê wê bêne avêtin. Ev kesen ku ji welatiyê bêne avêtin mal û milkê wan kesên ku lı Tırkiyê ne dewlet dest dide ser wan. Ew kesên ku lı Tırkiyê ji dijin ger derheqê politika cuntayê de bixebitın ew ji nıkarın ji heqê welatiya duali fêde bıdının.

Cunta faşist ew kesên ku politika dıkn û lı derê Tırkiyê anı ha dijin, dı radyo û televizyonên xwe de ban wana bo vergerandına

Tırkiyê kır. Navê 45 kesan xwend ger ewkes dı nava sê mehan de nêrin Tırkiyê ew jı welatiyê têne avêtin. Evlista 45 kesan lista dı duyan bû. Gor nûçe û weşanên cuntayê dı pır rojên nêzik de wê listên pıri kesan bêne weşandin û daelqandinê. Armancên cunta faşista Tırkiyê çıqas lı derê Tırkiyê sosyalist û welatparêzen , kurd û Tırk hene bo ku xebatên wanên siyasi bide sekandin çara wê ya davi wan kesan bitirsın û ji welatiyê bavêje. Armanca cuntê bı taybeti lı Ewropayê hêzen sosyalist û welatparêz bide sekı nandin e. Lewra gava cunta hat serı lı ewrûpayê rêxistinên Kurd û Tırk ên pêşverû cuntayê dı nava dewletên dinê de rezil û rıswa

kırım û dıkn. Lı her aliyên Ewrûpayê cunta bı miting û civinên giran hate protestokırın. Cunta dı parlamentoya Ewropayê de rezil bû. Kar û xebatên Kurd û Tırkên lı deri Tırkiyê ku dijin cunta faşist ne rehet dıke. Cunta jı vê yekê zagonên faşist bo kesên lı deri Tırkiyê derxist. Çara cuntayê ya davi wan kesan ji welatiyê bavêje. Lê ev bıryar û zagon jı cuntayê dernaxe rastê. Bıla cunta baş zanibe û dizanı ji mırrın û dardekırın, kuştın û lédan nıkara şoreşgeran bide sekınan dın. Çawan doza welati wê karıbe şoreşgera bitirsine.

(21.2.1981. JI DENGÊ ARMANC)

CUNTANIN EKONOMİ - POLİTİKASI baştarafı sa.8-9.

nan "mevduatlarda yüksek faiz" politikasının sürdürülmesidir. Cunta bunu, enflasyonu önlemenin tedbirlerinden biri olarak görüyor. Piyasada fazla miktarda bulunan parayı çekmek için kredilerdeki faiz oranları yükseltildi ve faiz oranlarının seviyesini tespit etme işi tamamiyle bankaların inisiyatifine bırakıldı.

Fakat bu politika tekelleri burjuvazi açısından yeni sorunlar ortaya çıkardı. Burjuvazi arasındaki çelişkileri daha da arttırdı. Faizlerin arttırılması yoluyla biriken tasarrufları kendi yatırımlarında kullanmak isteyen tekeller "yüksek faiz" politikasından, maliyeti arttırdı ve yatırımları önlediği için şikayetçilerdir. Ardından yatırımlardaki maliyet artışlarını ürettikleri mallara aktarmak için yeni zamlar yapıyorlar. Böyle olunca da izlenen yüksek faiz politikası enflasyonu önleyeceği yerde körüklüyor. Geçtiğimiz ayda, İzmir O dalar Birliği Bölge toplantısında konuşan Mehmet Yazar'ın kendisi bile bu durumu dile getirmek zorunda kaldı: ".....Serbest piyasa ekonomisine geçişin bütün şart ve menseseleri henüz sağlanmamıştır. Bu itibarla, faizin serbest bırakılması tedbiri, piyasa ekonomisinin tam işleyişini sağlayacak diğer eksiklikler tamamlanarak onlarla bütünleştirilmediği takdirde ilerde yeniden enflasyon ve faiz tırmanmasına dönüşebilir." (Tercüman 5 şubat 1981)

SONUÇ

Askeri faşist cuntanın ekonomik danışmanı ve planlayıcısı Başbakan yardımcısı Turgut Özal "YANKI" dergisine verdiği bir demeçte "yüzde 150 lik bir enflasyona Türkiye dayanamazdı. Türkiye bir Güney Amerika ülkesi değildir. Parçalanabilirdi. Böyle bir durum, parçalanmaya yol açardı. En büyük tehlikeyi enflasyonda görüldük ve onu tutmaya karar verdik" diyor.

Evet kendi deyimiyle "enflasyonu durdurmak" yani Türkiye'nin içine düştüğü derin ekonomik bunalımları atlattık, burjuvazinin sarsılan iktidarını rayına oturtmak ve emperyalizmin Orta-Doğuda tehlikeye giren çıkarlarını sağlamalamak için, emperyalizm, uluslararası mali ve askeri emperyalist kuruluşların açık destek, onay ve yönergeleriyle tekelleri burjuvaziyi bir saldırıya geçti. Ve halklarımızı çok acıya malolan işler "becerdi". "Tüketimi kısmak, üretimi arttırmak için, askeri faşist diktatörlük koşullarında bütün demokratik hak ve özgürlükler ortadan kaldırıldı, emekçilerin ücretleri donduruldu. Bir yıl içinde pekçok tüketim malında % 700'ü aşan zamlarla halkın yaşam düzeyi birkaç kat düşürüldü. Devletin halkı ve tekelleri dışı güçleri, tekellere karşı bir ölçüde de olsa "koruyucu" bütün önlemleri ortadan kaldırdı. Devletin, her yönüyle tekellerle bütünleşmesi yolunda çeşitli adımlar atıldı. Tekellerin ilgi duydukları alanlar da devletin bütün olanakları seferber edildi.

Ekonomik girişimciliğin bütün alanları uluslararası ve Türkiye'deki özel tekellere açıldı. Getirilen yeni vergi yasasıyla halkın birkat daha soyulmasının olanakları yaratıldı. Banka faizleri arttırıldı.

Bu tedbirler pahasına, uluslararası emperyalist kuruluşlardan alınan "krediler", tekelleri burjuvazinin kasalarına aktı. Tekellerin kârları inanılmaz düzeyde artarken halkın yoksulluğu, açlık ve sefaleti arttı.

Buna rağmen tekelleri burjuvazi Türkiye ekonomisini krizden kurtarmayı beceremedi. Alınan önlemler tam tersi, bir sonuçla enflasyon hızını arttırdı. 1980 yılında resmi rakamlara göre enflasyon oranı % 100'ü aştı. İşsizlik diğer yıllara nazaran daha çok arttı. Bugün Türkiye'de çalışabilir

nüfusun % 25'i işsiz bulunuyor. 1979 yılı sonunda 5 milyon olan işsiz nüfusu resmi verilere göre sadece 1980 yılındaki 600 binlik artışla 5,6 milyona ulaştı. Ancak bizim tespitlerimize göre yalnız 1980 yılında 1 milyon işsiz oluşmuştur.

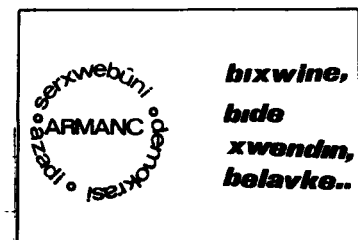
1980 yılı bütçe açığı, 200 milyar liradır. Türkiye 1980 yılında 2,8 milyar dolarlık bir ihracat yaparken bir yılda sadece petrol ithalatına 3,1 milyar dolar ödedi. Alınan krediler su gibi akıp gidiyor ve hiç bir boşluğu doldurmaya yetmiyor. Borçlar üstüste biriktiği halde hep elde sıfırın kalması nedeniyle cunta yeni borçların peşinde koşuyor. Borç erteleme ve yeni borçların alımı için koşullar daha da ağırlaştırıyor.

Görülüyor ki, işbaşına askeri faşist cuntanın getirilmiş olmasına rağmen ekonomideki kriz ve çöküntüler düzelmüyor, tam tersine daha artıyor.

Atılan her adım, tekelleri burjuvazinin ekonomi politikasındaki iflası birkez daha gün yüzüne çıkarıyor.

Ama gerçek olan bir şey varki bunun en çok acısını halkları - mız çekiyor. Atılan her adım aynı zamanda halklarımızın omuzlarındaki yükü daha da ağırlaştırıyor.

Bu nedenle bu gidişi durdurmanın tek çaresi vardır. Oda halklarımızın biran önce askeri faşist cuntadan kurtulması ve emperyalizme bağımlılık ilişkilerine son verilmesidir.

APOCULARDAN NİÇİN AYRILDIM?

KAHROLSUN FAŞİST CUNTA!

Bilindiği gibi Apocu'luk denilen maceracı akım 1977'de ortaya çıkmıştı. Ben ise 1978'de bu grupla ilişki kurdum. Silahlı, heycanlı propaganda beni etkiledi.

25.5.1980 tarihinden Kürdistan'dan Almanya'ya geldim. Gün geçtikçe maceracılıkla, devrimciliğin aynı şeyler olmadığını farkına varıyordum.

Faşist cuntanın gerçekleşmesiyle Apoculuk denilen maceracılığın iç yüzü daha net olarak ortaya çıktı. Daha önceleri "Apocuları MİT yönetiyor" söylentileri gerçek olarak ortaya çıktı. Herkesin gördüğü, tanık olduğu bir olayı anlatmaya çalışacağım. Olay şöyle

Ben daha Kürdistan'dayken Apocuların Urfa bölgesinde takımlarla Reis ve Hoca adlarında iki parti sorumluları vardı. Cuntadan sonra babam'dan bana bir mektup geldi. Babam mektubunda cunta geldikten sonra bir çok Apocuların yöneticilerininin MİT ajanı çıktıklarını yazmıştı. Buna bir dereceye kadar inanmadım. Sonra buradan bir arkadaş Kürdistan'a izne gitti. Geldiğinde babamın Apocular hakkında yazdıklarınının doğru olduğunu söyledi. Daha sonra bir iki arkadaş daha Kürdistan'a gidip geldi. Onlarda olayı doğruladılar.

Faşist Cunta geldikten sonra Reis ve Hoca subay rütbeleriyle Urfa'nın, çeşitli köylerine operasyonlar düzenlemişler. Reis ve Hoca Köylüleri tanıdıkları için daha önce yalnız Apoculara değil devrimcilere de yardım eden, sempati duyan köylüleri işkencelerden geçirmişler. İçeriye tıkaşlar. Urfa'nın Viranşehir ilçesinin Hozan köyünde O.... adında biri vardı. O.... Apocuydu. İşte bir gün Reis ve Hoca'nın komutasında askeri birlikler adı geçen köye de bir baskın düzenliyorlar. O.... evde yokmuş, karısı evdeymiş. Her iki Komutan (Hoca ve Revi)evin yandaki çalı-çırpıların bulunduğu yeri kazmalarını emir ediyorlar askerlere. Oradan araba ve motor parçaları çıkıyor. Bu motor ve parçalar Apocuların tahrip ettikleri arabaların motor ve parçalarıdır. Her iki komutan köyün aşasına yöneliyorlar. Bir yeri gösteriyorlar ve askerler orayı da kazıyorlar. Bu çukurdan 4-5 sandık mermi çıkarıyor. Bunun üzerine bütün köylüleri, köy meydanına çıkarıyorlar. Kadın, erkek demeden herkesi dayaktan geçiriyorlar. Bunu tutuklamalar izliyor.

Ben bu olup bitenleri görünce, işitince tüm ilişkilerimi onlardan kopardım. Apocuların uzaktan ve yakından devrimcilikle ilişkileri yoktur.

Armanc yazı kuruluna selamlar.

ALMANYA'dan BİR KÜRT YURTSEVERİ

6.2.1981

ARMANC SORUMLULARINA,

Değerli arkadaşlar, buğüne kadar bizlere gönderdiğiniz ARMANC'ın tüm sayılarını alıyorduk. Ancak son sayıları cunta tarafından yakalandı. Ben esas olarak bu mektubumda 12 Eylül'den bu yana cuntanın halkımız üzerinde estirdiği terör ve uyguladığı insanlık dışı baskılarından bahsedeceğim. Cuntanın bu baskı ve terörü, Kürdistanın her yerinde olduğu gibi, kazamızda da en içrengeni bir biçimde devam ediyor.

Cuntanın iktidara gelişinden bu yana, her gün köyler basılıyor insanlar kitle halinde tutuklanıp işkenceden geçiriliyor. Bir seferinde yapılan aramalarda 500 üzerinde insan topladılar. Tutuklanan insanlar tümü devrimci, ilerici insanlardı yada onlara sempati besleyen kimselerdi. Bu aramalar da gerçiler ve aşılar da sömürgeci güçlerin gözüne girebilmek için alabildiğine devrimcileri, ilerici-yurtsever insanları jurnalladılar. Tutuklanan insanlara çok adi küfürler yapıldı. Bir insanın dayanamayacağı şekilde işkence yapıldı. Bu işkenceler de 2 kişi öldü. Birisi bizim arkadaşımız DEVRİMCİ-DEMOKRAT, MEHMET KARACA idi. Yakalanan her kes 2-3 ay hapis yattı ve işkence gördü. O tutuklamalardan bizim arkadaşlardan daha içeride 2 kişi var. Diyarbakır Askeri ceza evindeler Akşamları karanlık çöktükten sonra, tek bir insan dışarı çıkamıyor. Bunun nedeni de cuntanın terörüdür. Şimdi Viranşehir'de bekçi casım ve M. Yılmaz her biri bir general kesilmişler. Dedikleri dedik, astıkları astıktır. Bir de son günlerde cunta değişik kuşumlara yardım adı altında halktan zorla para topluyorlar. Urfa ve tüm kazalarından (viranşehir hariç) 22 milyon lira para topladılar. Yalnız Viranşehir den ise 27 milyon lira para topladılar.

Bunu şöyle yapıyorlar: Buranın sorumlu askeri komutanı, kaymakamı, komiser vs. toplanıp hep birlikte çarşıya çıkıyorlar tek tek dükkanları dolaşıp halktan para topluyorlar. Dükkanın önüne gidilip para vermiyenin vay haline. Yine kazanın zenginleri ve aşıları da bu kampanyaya büyük paralarla katılıyorlar. Örneğin: B.T. 260 bin, M.K.A. 250 bin lira para verdiler.

Son olarak biraz da Apocuların söz etmek istiyorum. Bildiğiniz gibi cuntadan önce, Apocular halk üzerinde büyük terör estiyorlardı. 15 yaşındaki çocuklar saygı görüyordu (tabii korkudan) da vaları hale ediyor ve çocukları da bu davalarla zengin oluyorlar. Kiminin kimseden haberi yoktu. Kiminin elinde çuval halktan buğday topluyordu, kimisi elinde kalem kağıt halktan bilmem ne adına zorla para topluyordu. Kimisi de ailesiyle evde münakaşa eden adama gidip, bir daha "hakaret" ettiğini duyarsak seni yaşatmayız diyordu. Ama 12 Eylül faşist cuntanın gelişinden sonra, her kim onlardan yakalandıysa ne bildiği varsa bülbül gibi öttü. Ve yüzlerce suçsuz insanı, sadece ya evinde bir gece misafir ettiği için ya da bir maddi yardım da bulunduğu için ele verdiler. Fakat gerçekten şimdi kimse kalmadı. Ve herkes tövbe etmiş vaziyette. Hiç kimse artık utancından diyemiyor ben Apocu'yum.

Buna karşılık biz, halk içindeki çalışmalarımızı yılmadan sürdürüyoruz.

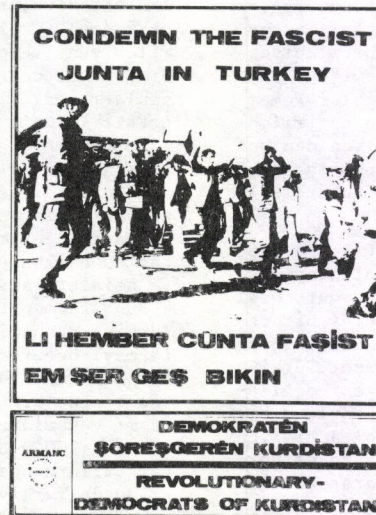
Kısaca söyleyeceklerim bunlar.

KAHROLSUN FAŞİST-CUNTA

YAŞASIN DEVRİMCİ-DEMOKRAT HAREKETİMİZ.

VİRANŞEHİR'den
BİR DEVRİMCİ-DEMOKRAT

5.2.1981

G. GAZIOĞLU'NUN BASIN AÇIKLAMASI

12 Eylül'de iktidara el koyan askeri faşist cunta tüm ilerici sendikaları, demokratik kitle örgütlerini süngü zoruyla kapattı. Cunta sadece bu kitle örgütlerini kapatmakla kalmadı, tüm yöneticileri hakkında da ağır kovuşturmalar açtı. Bu demokratik kitle örgütlerinin en başında gelenlerden biri de hiç şüphesiz TÖB-DER'dir.

TÖB-DER 1978 yılı Demokratik Eğitim Kurultayında, Türkiye'de varolan ırkçı, şoven eğitimi eleştirmiş ve Türkiye'de yaşayan herkesin kendi ana dili ile eğitim yapması gerektiğini savunmuştu. Bundan dolayı TÖB-DER hakkında dava açılmıştı. Bu nedenle cunta iktidara gelir gelmez TÖB-DER'in tüm yöneticileri hakkında tutuklama kararı almıştı. Bu yöneticiler arasında da Genel Başkan Gültekin Gazioğlu hakkında ise daha sonra yurttaşlıktan atılma kararı alındı. Bunun üzerine, halen yurtdışında bulunan Gültekin Gazioğlu basına bir açıklamada bulundu. Yapılan bu açıklama, dergimizde yayınlanmak üzere bize gönderildi. TÖB-DER Genel Başkanı Gültekin Gazioğlu'nun basın açıklamasını aşağıda aynen yayınlıyoruz.

ARMANC

12 Eylül askeri darbesiyle ülke Türkiye'de Anayasanın yürürlükten kaldırıldığı; siyasi partilerin, sendikaların, derneklerin kapatıldığı; basının susturulduğu; onbinlerce demokrat, yurtsever ve sosyalistin hapisanelere atıldığı; işkence eziyet ve zulmun resmileştirildiği; tam bir devlet terörüyle en masum demokratik taleplerin bastırılarak, emperyalizme başımlı bir avuç tekelci sermayedarin sömürü ve soygununa alabildiğine yol verildiği bilinmektedir.

12 Eylül'de zorla işbaşına gelen askeri cunta, bütün demokratik kuruluşları kendisine hedef seçmiştir. Bu hedeflerden önemli birisi de demokratik eğitim hareketinin örgütlü gücü TÖB-DER'dir. İlkokuldan üniversiteye kadar 200.000 öğretmeni bünyesinde toplayan, demokratik eğitim mücadelesi veren TÖB-DER'in, bugüne kadar gösterdiği etkinlikler yüzünden demokrasi düşmanlarının gündemine alınması bizler için şarttır. TÖB-DER ve yöneticileri hakkında, 12 Eylül öncesinde açılan yığınla yığınla davaya karşın, örgütün 1976, 1978 Genel Kurul Toplantıları, Demokratik Eğitim Kurultayı bahane edilerek 141 ve 142 maddelerden yeni davalar açılmış, tüm yöneticileri hakkında tutuklama kararı çıkarılmıştır. Daha ilk günde Türkiye'yi emirle idare edeceklerini dünyaya ilan edenlerin, TÖB-DER'in cümle alemin gözünününde yapılan yasal ve tüzüksel toplantılarında, yıllar sonra, üstelik geçmişte açılan davalar beraatla sonuçlanmışken suç aramaya kalkmaları nasıl bir hukuk ve adalet anlayışı içinde bulduklarını kâ nıtlamaktadır.

Özünde birer devlet memuru olan beş generalin, tüm değerleri çiğneyerek; iç hizmet talimatnamesini, yasaların ve anayasanın önüne koyarak Türkiye'yi yönetmeye kalkması demokratik mücadeleyi silah gücüyle ve kendilerine doğrudan başımlı emirle yöneten askeri mahkemeler aracılığıyla bastırmaya, çalışmalarının meşru ve hukuksal hiçbir yanı yoktur.

Askeri darbeyle işbaşına gelen yönetimin TÖB-DER Genel Başkanı olarak bana ve daha pek çok demokrat, yurtsever ve sosyaliste uygulamak istediği yurttaşlıktan çıkarma işlemi insan hakları ve hukuk karşısında ne denli pervasız olduklarını gözler önüne seren ibret verici bir durumdur. Avrupa Konseyinin Ocak toplantısına, Türkiye'deki insan haklarının nasıl, çiğnendiğini gösteren ve TÖB-DER'e yönelik baskı ve tertipleri içeren bir rapor sunmam üzerine 28 Ocak 1981 günü bilinen çağırışı çıkmışlardır. İnsan Hakları Evrensel Beyanamesinin, Medeni Kanununun açık hükümlerine rağmen yurttaşlıktan çıkaracaklarını açıklıyorlar. Elbetteki bu kararın insani, kanuni, hukuki bir yanı olmayacaktır. Hiç bir yanıyla meşru olmayan askeri yönetimin çağırışına uymam, faşizme teslim olmam beklenemez. Çok güçlü yurtseverlik duygularına karşın faşizme teslim olmayacağım. Faşizme teslim olursam, asıl o zaman kendime, temsil ettiğim meslektaşlarıma, örgütüme ve Türkiye halkına karşı suç işlemiş olurum. Yurduma ne zaman döncezime yalnız örgütüm ve ben karar verebiliriz.

Faşist askeri cuntanın beni

yurttaşlıktan çıkarma girişimi ancak biçimsel bir işlem olarak kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur. Meslektaşlarımla, ülkem ve halkımla olan güçlü bağlarımızı koparmaya kimsenin gücü yetmez.

12 Eylül'den önce hakkımda açılan hiç bir davadan, sıkıyönetim dahil hiçbir mahkemeden kaçmadım. Suç işlemediğim ve meşru zeminler de mücadele ettiğim için meslektaşlarımla davasını mahkemelerde de savundum. Bugün, özellikle Tercüman gazetesinin cunta şakşakçısı, müseccel faşist kalemleri, beni ve örgütümü anarşi ve terör içinde göstermeye çaballıyor; öğretmenleri ortada bırakıp kaçtırdığını, yurt dışında da Türkiye aleyhinde çalıştığını, bu nedenle yurttaşlıktan çıkarılmamın çok yerinde olacağını yazıyorlar. Uluslararası sermayenin bu çanak yalayıcısı çomarlarından yurtseverlik dersi almaya ihtiyacım olmadığını, yurduma ne zaman dönüp ne yapacağımı halk düşmanı, insanlık düşmanı bu kalemlerden sormayacağımı onlarda iyi bilirler. Emekçi halkımızın can düşmanı faşizmin ve şakşakçıların bir gün yıkılıp gideceğine, aydınlık ve güzel günlerin geleceğine inanıyorum. TÖB-DER üyesi tüm öğretmen arkadaşlarımla da bu inanç içinde olduğumu biliyorum.

Zafer bizindir

Zafer demokratik halk güçlerimidir.

Gültekin Gazioğlu
TÖB-DER Genel Başkanı
18 Şubat 1981

HEFTA KURDISTAN BI SERFIRAZI DERBAS BÛ

Komika Govend leystikên Diyarbekiri pêşkêşdikin

Weki tê zanin, lî derveyi welat ango lî Ewropa bî hezaran kurd hene. Sedemên derketina wani derê welat bî bîngêhi didone. A yekem abori ye. Jî ber-ku gelê kurd bî salan ve hatiye mêtandin, dewle - mendiye serax û binaxên kurdî - tan hatiye mijandin. Lî Kurdistanê kargêh ne hatiye damezrandin, indûstri fireh nebu ye. Bêkari (be tali) roj biroj zêde buye. Jî lo - ma ji bî hezaran kes berê xwe da ne riya Ewropa. A duem ji siyasi ye. Evana ji jî tekoşinên xwe yê siyasi dij devletên mêtîngêhkar hatine noqteki wuha ku mecbur bû ne welatê xwe terk kirine.

Karkerên ku hatine Ewropa dî bin tesira xebata kesên siyasi mane û roj bî roj heşyar bûne, ketine nav tevgera siyasi.

Kurdên siyasi ji tekoşina xwe lî Ewropa domandine. Qasê ku jî destê wan hatiye xêbat kirine Kovaran çapkirine, folklorê kurdî kolandine, zîmane kurdî pêşda birine. Bî gotîneki dîn gengaziyên dewlemend yê Ewropa bikaranine.

Me ji ango Komela Çandî û Alîkari a Kurdên lî Swêd jî bo nasandina çandîya kurdî, rewşa Kurdistan, folklorê kurdî, piştî xebateki dijwar hefteki çandî pêkani. Me vê hefte ji bî navê "HEFTA ÇANDE YA KURDISTAN" navand. Hefta çande dî navbera 6-13'ê Sibatê de pêkhat.

Dî nav hefte çande ango 6'ê sibatê me lî Stockholm şevêki folklorî pêkani. Dî şevê de sê programên serbixwe hebûn,

1-Nasandina Kurdistan bî DÎA - FILM. Ev program bala hemî mevana kışand. DÎA-FILM tevi hevalên saz bend wexta ku stranên kurdî pêşkêş kirin, hatin şanidan.

Jî Elmanya Federal heval TEMELÎ û heval QADO, jî Dammarka ŞAHÎN dî şevê de beşdar bûn û bî stranên xwe mewanên şa kirin.

2-Folklorê kurdî jî alî Komika "GOVEND" dî şevê de ciyekî pîr giring girt. GOVEND Folklorê alî Amed (Diyarbakir) pêşkêşî mewanan kir.

3-Filmên DDKD yê mîtinga Bismil, Diyarbakir û siverekê dî şevê de bala hemî mewanên kışand û mewanên ku hatibûn, xebatên DDKD bî çavên xwe ditin û teqdir kirin.

Dî şevê de qomita El Salvador û Guatemala bî komika muzikê xwe beşdar bû. Slavên şoreşgerî û pişgiriya enternasyonalî pêşkêşî gelê Kurdistanê kirin.

Demokratên şoreşger masa weşanên xwe vekirin. Broşûrên swedî navê "KURDISTAN", "SOLIDARITET MED DDKD" jî alî swedîya pîr hat stendin. ARMANC, TIRÊJ, HÊVÎ (Kovara zarokan) hatin frotin.

Dî 3'ê sibatê bî alîkariya nûçevan Ann Eriksson sergiyek lî Kulturhuset (Xaniyê Çande) hate vekirin. Dî vê sergiyê de jî her

çar perçeyên Kurdistan resim hebûn û bî van resman Kurdistan hate nasandin. Nemaze resmên ku piştî cunta hatbûn kışandin bala gel pîr kışand. Sergiyek wisa cara yekeme ku lî swêd pêk tê. Gelê Swêd bî ditina van resman rewşa Kurdistanê dî bin nirê Cunta leşkerî baştir naskir. Resmên sergiyê em dikarin dî beş bikin.

A yekem resmên ku zordestî, zîlm û canêşandina gelê Kurdistanê dinasand bûn,

A duem ji weki JÎNA NÛ, TIRÊJ, ARMANC, DEVRÎMÇI, DEMOKRAT GENÇLİK, HÊVÎ hat nasandin. Alfabe M. Emin Bozaslan, Diwana Cigerxwin dî sergiyê de cih girt.

Hefta çande bî serfirazi derbas bû. Em ê nasandina Kurdistanê gelê kurd, folklorê û çandeya wî bîdominî.

Jî raxistina hefta Kurdistan wêne

ARMANC

REVOLÛSIONARA
DEMOKRATIK
KURDÎSH

Magazine in Sweden
BOX: 5034 163 05
SPÅNGA - SWEDEN

NAVNIŞAN / ADRESS : ARMANC BOX 5034 163 05 SPÅNGA / SWEDEN • POSTGIRO / POSTCHECKKONTO: 439 33 42-3 • ISFN: 0348-7385

XWEDÎ / ANSV. UTG : SVENSK-KURDISKA KULTUR O SOLIDARITETS FÖRENING • KOMELA ÇANDE Û ALİKARI YA KURDÊN LI SWÊD • TEL: 08/117086

BÛHA / PRIS-PRICE : 5 KRONOR / 1 D-MARK / 30 LIRA • ARMANC-KOVARA KURDÎ-MEHÊ CAREK DERTÊ • ARMANC-MÂNATLIG KURDISK TIDNING

ABONE / SUBSCRIPTION: 1 SAL-1 ÅR-1 YEAR: 60 KRONOR - 12 D-MARK • 6 MEH-6 MÅN-6 MONTH: 30 KRONOR - 6 D-MARK